

17th December 1953]

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“(1) No permits were issued to Sri Emerald & Co., for acquiring Iron and Steel for the period from 1st April 1952 to 30th June 1953 or before. The question, therefore, of any allotment for fabrication purposes, does not arise.

(2) Sri Emerald & Co., however approached this Government in February 1953 for recommending their case to the Controller of Stores for allotting to them a quantity of about 5,000 tons of scrap on top priority from the Railway Stores at Perambur and Golden Rock. This Government recommended their case for allotment on high priority. But, subsequently, it was understood that the materials were controlled categories and the Government therefore cancelled their recommendation and informed the Controller of Stores that, if the materials were controlled, they should be allotted to Controlled Scrap Stockists and if they were not, they should be allotted to anyone who was eligible for them under the instructions of the Iron and Steel Controller, Calcutta. The Iron and Steel Controller, has since allotted the materials to the Mysore Iron and Steel Works, Bhadravathi.

(3) The Controller of Stores has since informed the Director of Controlled Commodities, Madras, that a quantity of 1,333 tons of cast iron scrap pot sleepers broken or complete had been allotted to Sri Emerald & Co., by June 1953. Since there is no distribution control over cast iron scrap, no permits are necessary for acquiring them.”

Announcement re. afternoon session.

MR. SPEAKER :—“Questions over. I wish to make an 12-10
announcement to the House. The afternoon session will here- P.m.
after be from 3 p.m. to 5-30 p.m. instead of from 2-30 p.m. to
5 p.m.

“The general discussion on the Budget will now commence. I fix a time-limit of 15 minutes for the speech of each hon. Member.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision
by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE SECOND SIX MONTHS OF THE YEAR 1953-54.

* SRI K. T. RAJU :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அரை வருஷத்திற்கு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்து சபையிலே நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தில் சர்க்காருடைய கொள்கையை நிர்ணயிக்கக் கூடிய பட்ஜெட் அல்ல; பிப்ரவரி மாத கடைசியில் மறுபடியும் முழு வருஷத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்படுகிற காலத்தில் சர்க்காருடைய கொள்கையை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதி இப்பொழுது தற்காலிகமாக சமர்ப்பித்திருக்கிறார். ஏற்கனவே இந்த அரை வருஷ பட்ஜெட்டில் பெரும் பகுதி செலவழித்தாவிட்டது. இன்னும் கொஞ்சம் பணம் தான் செலவழிக்க

[Sri K. T. Raju] [17th December 1953]

வேண்டி இருக்கிறது. ஆகையால் இதை சாதாரணமான பட்ஜெட்டாக எடுத்துக் கொண்டு சீக்கிரமாக இந்த பட்ஜெட்டை முடித்துவிடவேண்டுமென்று கூறினார்.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“உண்மையிலேயே அவருடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தை நாம் பார்க்கிறபோது, நமது ராஜ்யத்திலே சாதாரணமாக மக்கள் ரொம்பவும் அபிவிருத்தி அடைந்து வருவதாகவும், பொதுவாக சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருஷம் மழை அதிகமாகப் பெய்த காரணத்தினாலும், பொதுவாக விவசாயத் துறையிலும், மற்ற துறைகளிலும், அபிவிருத்தி எதிர்பார்க்கப்படுவதாகவும், நிலைமை சாதகமாக இருந்துகொண்டு இருப்பதாகவும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார். ஆனால், இந்த பட்ஜெட் பிரசங்கத்திலிருந்து பொதுவாகப் பார்க்கிறபோது, உண்மை நிலைமை வேறு விதமாக இருக்கிறது. உண்மை நிலைமை என்ன என்று பார்த்தால், இன்றையதினம் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவரக் கூடிய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றி மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ஏற்கனவே நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கும்படியான சாதாரண சிறு தொழில்களும் பல பெரிய தொழில்களும் மிகப்பெரிய நெருக்கடியிலே இருப்பதையும் கனம் மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ஏற்கனவே, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் சுதேசித் தொழில்கள் அமிந்த வருகின்றனவென்பதை நம்மால் பார்க்கமுடியும். இன்றையதினம் எடுத்துக்கொண்டால், இந்த வருஷத்தில் திருவொற்றியூரில் கந்தன் டெக்ஸ்டைல் மில் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல், மேட்டுப்பாளையம் கண்ணாடி தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே, புகளூர் சர்க்கரை ஆலை மூடப்பட்டுவிட்டது. அதன் காரணமாக 600 தொழிலாளிகள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய சென்னை நகரத்தைப் பொருத்தவரையில் ட்ராம் சர்வீஸ் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் நிலைமை நாம் அறிந்ததே. இன்றைக்கு பொதுமக்கள் எந்தப் போக்கு வரத்தும் சரியாக இல்லாமல் நெருக்கடியில் அவதிப்படுகிறார்கள். தொழில் மந்திரி அவர்கள் சொல்வார்கள், பஸ் நல்ல முறையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று. ட்ராம் சர்வீஸ் இல்லாமலிருந்தும், பொதுவாக மக்களுக்கு சௌகரியமான போக்குவரத்து நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று மந்திரி அவர்கள் சொல்லுவார்கள். மாலை நேரங்களில் இந்த மவுண்ட் ரோடு போன்ற இடங்களில் நம்மைப்போன்றவர்கள் பஸ்விலி ஏறிப்பார்க்கிறபோது, கனம் மந்திரி அவர்கள் நினைப்பது போல் நிலைமை இல்லையென்று தெரிய வரும். பொதுவாக நாம் பஸ்ஸில் ஏறவேண்டுமானால், எப்படி ஓடத் தெரியவேண்டும். எப்படி ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக்கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறவேண்டும் என்று தெரிந்திருக்கவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கிறபோது, பஸ் போக்குவரத்து நிலைமையில் அபிவிருத்தி இல்லையென்று தான் சொல்லவேண்டும். சென்னை நகரத்திலுள்ள பொதுமக்கள் போக்குவரத்து வசதியின்று தவிப்பதைத் தவிர, 1,600 ட்ராம் தொழிலாளிகள் வேலையில்லாமல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

“ஏற்கனவே, பஸ் தொழிற்சாலைகள் மூடப்போவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை எடுத்துக்கொண்டால், ராஜபாளையம் ஜெயராம் மில், மதுரை கோதண்டராம் ஸ்பின்னிங் மில், சர்க்கார் பங்குள்ள ராமராஜ் சர்ஜிக்ஸ் காட்டன் மில் ஒரு பகுதி மூடி, அதில் பலருக்கு வேலை கிடைப்பாது. திருநெல்வேலி ஜில்லா வீரவநல்லூர் கார்த்திகேய மில். அது போக, தொழில் வளர்ச்சியுள்ள கோவை நகரத்தில் இன்றைக்கு சிறு இஞ்சினீயர் தொழில் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். பம்பு செட்கள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள் பல மூடும் தருவாயில் இருக்கின்றன. கோவையில் பல தொழிற்சாலைகளில் அனேகம் பெருக்க வேலையில்லையென்று முதலாளிகள் சொல்லுகிறார்கள். காரணம் உற்பத்தி செய்த பம்புகள் விற்பனையாகவில்லை.

“மழை பெய்த காரணத்தினால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார். கிணற்றில்

17th December 1953] [Sri K. T. Raju]

தண்ணீர் இருக்கிறது. இவற்றப்பதற்குள்ள நவீன முறையில் தயாரித்த இயந்திரங்கள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது கோவையில். விவசாயத்தில் அபிவிருத்தியை உண்டாக்கப் போகிறோம் என்று சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி யாகக்கூடிய இந்த சிறிய இயந்திரத் தொழில்கள், பம்பு செட்டுகள் போன்றவைகள் நூற்றுக்கணக்காக தேங்கிக் கிடப்பதை சர்க்கார் வாங்கி விவசாயிகளுக்கு கொடுத்திருக்கவேண்டும். அப்படிக் கொடுத்திருக்கின்றார்களா என்று பார்த்தால், இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மழை பெய்து தண்ணீர் நிறைய இருக்கிறது. ஆனால், அந்தத் தண்ணீரை பம்பு செட்டுகளைக்கொண்டு இறைத்து விவசாயத்திற்கு உபயோகப் படும்படி செய்ய, விவசாயிகளிடம் பணமில்லை. அதனால் இன்று தொழிலாளிகளுக்கு வேலை இல்லை. தொழில் வளர்ச்சி குன்றியிருக்கிறது, விவசாயிகளிடத்தில் பணமில்லாத காரணத்தினால். ஆகவே, இன்றைய தினம் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஒவ்வொரு துறையிலும் குறிப்பாக விவசாயத் துறையிலும் நாம் அதிக கவனம் செலுத்தப்போகிறோம் என்று மத்திய சர்க்காரும் மாகாண சர்க்காரும் தினசரி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே தருணத்தில், இந்தத் தொழில் அழிந்துகொண்டு வருகிறது. ஆகவே, இந்தத் தொழில் அழிந்துபோகாமல் இருக்கவேண்டுமானால் தேங்கிக்கிடக்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான பம்பு செட்டுகளை இன்றைக்கு உடனடியாக 10 வருஷ தவணைக்கு குறைந்த வட்டி விகிதத்தில் விவசாயிகளுக்கு வாங்கிக் கொடுப்பார்களேயானால், சுதேசித் தொழில்களாகிய இதனையும் தொழில்கள் அழிந்துபோகாமல் பாதுகாக்கமுடியும். அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் உள்ள தொழிலாளிகளுக்கும் வேலை கிடைக்கமுடியும். விவசாய அபிவிருத்திக்கான திட்டங்கள் விவரமாக ஏதாவது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களின் பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால், ஒன்றையுமே காணவில்லை.

“இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள 30 ஆயிரம் ஹரிஜனங்கள்—தோல் பதனிடும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள்—இன்றைக்கு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்திலும் இதைப்பற்றி தெரிவித்திருக்கின்றேன். தோல் பதனிடும் தொழிலுக்கு சரியான ஆதரவு இல்லாமல் இருப்பதால் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய ஆயிரக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். எனவே, அந்தத் தொழிலுக்கு சென்னை நகரத்திலேயே ஒரு ‘மார்க்கெட்’ டை ஏற்படுத்தி, அந்தத் தொழிலுக்கு போதுமான மூலதனமும், அதற்கேற்ற டீன் வசதியும் சர்க்கார் செய்து கொடுப்பார்களே யானால், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள 30 ஆயிரம் ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை கிடைப்பதைத் தவிர, இந்தத் தொழிலை லாபகரமானதாகச் செய்து நீண்ட காலம் இத்தொழில் நடந்து வரும்படிச் செய்து, இந்தத் தொழில் அழிந்துபோகாமல் பாதுகாக்கமுடியும். அதற்கேற்ற நடவடிக்கையை இது வரையில் சர்க்கார் எடுக்காத காரணத்தினால், லண்டனில் இரண்டு ஷில்லிங் விலை குறைந்தால் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள 30 ஆயிரம் ஹரிஜனங்கள் அடிக்கடி பாதிக்கப்படும் அபாயம் இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“இந்த ராஜ்யத்தில் இம்மாதிரி தொழில் நெருக்கடி ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நாம் புதிய தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிற அதே சமயத்தில், ஏற்கனவே இருந்துவருகிற சிறிய தொழில்கள் வளரமுடியாத அளவு பாதிக்கப்படும் வருகிறது. தொழில்களுக்கு போதிய ஆதரவு இல்லாமல், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், புதிதாக வேலை தருவதாக சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், ஏற்கனவே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் கணக்கெடுத்தால், இந்த ராஜ்யத்தில் ஏதோ நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்பட்டு வருவதாக மேல்வாரியாகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, உன்றா நெருக்கடி அதிகரித்து வருவதை பல புள்ளி விவரங்களிலிருந்தும், பெரிய அறிஞர்களின் வரையலாகவும் காணலாம். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை உடனடியாகத் தீர்க்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் இந்த ராஜ்யத்தில்

[Sri K. T. Raju] [17th December 1953]

மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி மிகப் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்படும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகவே, இந்த அபாயகரமான நிலைமையைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான அம்சம் இந்த பட்ஜெட் பிரசங்கத்திலிருந்து எதிர்பார்க்க முடியவில்லை.

“அடுத்த பிப்ரவரி மாதத்தில் கொள்கை சம்பந்தமான பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கப்படும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார். அதே சமயத்தில் அபிவிருத்தியைப்பற்றி மட்டும் சொல்லி இருக்கிறார். இந்த ராஜ்யத்தை எதிர்நோக்கியுள்ள முக்கியமான வேலை இல்லா திண்டாட்டத்தைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. தொழில் நுணுக்கம் தெரிந்த அறிவாளிகள், பயிற்சி பெற்ற இஞ்சினீர்கள் அனேக பராஜெக்டுகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள், என்றும், இந்த வேலை முடிந்தவுடன் அவர்களை எங்கே ஈடுபடுத்துவது என்ற ஒரு நிலைமை இருப்பதாக கனம் நிதிமந்திரி அவர்கள் சொன்னார்.

“சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்திலே நாங்கள் சொன்னோம், தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை உடனடியாக அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று. 12 லக்ஷ ரூபாய் அதற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றும், பரிசுஷார்த்தமாக அதைப் பார்க்கப்போகிறோம் என்றும், அதன்மூலமாக இந்த 1953-ம் வருஷம் முடிவதற்குள் அது சம்பந்தமாக நமக்குத் தெரியும் என்றும் சொன்னார்கள். சாதாரண மக்களெல்லோரும் இதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அனேக இஞ்சினீர்களையும், 50 ஆயிரத்துக்கு மற்பட்ட தொழிலாளிகளையும், அதில் ஈடுபடுத்தமுடியும். இந்த நாட்டின் தொழிலபிவிருத்திக்கான நிலக்கரியும், மற்ற உப பொருள்களும் அதிலிருந்து கிடைக்கமுடியும். அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தின் நிலைமை என்ன? எந்த அளவு பரிசுஷார்த்த முடிவு இருக்கிறது? அதன்மூலமாக அபிவிருத்தி என்ன செய்யமுடியும்? என்று இந்த சட்டசபையில் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பிப்பார்கள் என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், உண்மையிலேயே எதிர்பார்த்தபடி ஒருவிதமான விஷயமும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. நெய்வேலி நிலக்கரிச் சுரங்கத்தைப்பற்றி இப்படி வற்புறுத்துவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், முக்கியமாக தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்பது மட்டுமல்ல; இந்த நாட்டினுடைய பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பலமான அஸ்திவாரங்கள் அந்த நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை அபிவிருத்தி செய்வதுமூலமாக இருக்கிறது, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற பணத்திலே இந்த நெய்வேலிச் சுரங்க அபிவிருத்திக்காக இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து நிதி உதவி கோரியிருக்கிறார்களா? மத்திய சர்க்கார் இது சம்பந்தமாக என்ன பதில் சொல்லியிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள தென்னாட்டில் இருக்கக்கூடிய சாதாரண மக்களும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி எதிர்பார்ப்பதற்குக் காரணம், நாம் ஏற்கனவே தொழில் வளர்ச்சியில் பின்தங்கிய நிலைமையில் இருப்பதுதான். இன்று பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் இந்த ராஜ்யத்தில் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்; படித்தவர்கள், தொழிலாளர்களும், மத்தியதர வகுப்பினர் ஆகிய சகலரும் இன்று வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு நெருக்கடியான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இது ஒரு தேசிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. ஆகையினால்தான் இதைப்பற்றி இந்த சட்டசபையினுடைய கவனத்திற்கும், குறிப்பாக கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களிடையே கவனத்திற்கும் கொண்டு வர விரும்புகின்றேன். பட்ஜெட் பொது விவாதம் முடியும் போது, இந்த நெய்வேலி பழுப்புநிலக்கரி சுரங்கத்தைப்பற்றி விவரங்களை யெல்லாம் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து பதிலளிப்பார் என்று நம்புகிறேன்.

17th December 1953] [Sri K. T. Raju]

கிடைக்குமென்று பல நிபுணர்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, உண்மையிலேயே நம்முடைய சென்னை ராஜ்யம் வருங்காலத்திலே முன்னேறுவதற்கு இந்த நிலக்கரிச் சுரங்கம் பெரிய அளவு வாய்ப்பும் வசதியும் அளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கிறபோது உண்மையிலேயே நாம் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஆனால், அதைப்பற்றி இந்தச் சபைக்குத் தெரியாது. எனவேதான். இந்த நிலக்கரிச் சுரங்கத்தைப்பற்றிய முழு விவரத்தையும் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தங்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்க முடிவில் குறிப்பிடுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

“ பல தேசிய பத்திரிகைகளும் இதைப்பற்றி தலையங்கம் எழுதியுள்ளன. ஏன் நாம் இதை குறிப்பிடுகிறோம் என்றால், இந்த ராஜ்யத்திலே என்றைக்குமே இல்லாத அளவுக்கு தொழில்கள் விருத்தியடைவதற்கான வசதிகள் இந்த சுரங்கத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றன. பல லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து இந்த ராஜ்யத்திற்கு வேண்டிய நிலக்கரியை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது இந்த இயற்கை செல்வத்தை நம்முடைய மனித சக்திக்குக் கொண்டும், அறிவுத் திறனைக் கொண்டும் உபயோகப்படுத்தி, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவும், தொழில் நெருக்கடியைத் தவிர்க்கவும் ஏன் நாம் இந்த பெய்வலி திட்டத்தை உடனடியாக அவசரமாக அமுலுக்குக் கொண்டுவரக் கூடாதென்று கேட்க நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

“ எனவே, இந்த நாட்டில் இன்றைக்கு தொழிலாளிகள் மட்டுமல்ல, படித்த பட்டதாரிகளும், தேர்ச்சி பெற்ற இஞ்சினீர்களும் இன்னும் இது போன்ற எல்லா வகுப்பினரும் வேலையில்லாமல் தவிப்பது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறதென்பதை நிதி மந்திரி மூடிமறைக்கிறார். நாம் இதை எதிர்த்து நிலைமையை சமாளிக்கவேண்டும். இதில் சர்க்கார் உடனடியாகக் கனம் செலுத்தியாகவேண்டும். இதற்காக, பிப்ரவரி மாதம் தாம் முழு வருஷ பட்ஜெட் போடுகிற நேரத்தில் சர்க்கார் கொள்கையை திட்டவாட்டமாக அப்பொழுது பேசிக்கொள்ளலாம் என்று விட்டுவிட முடியாது. இது உடனடியாக தீர்க்கப்படவேண்டிய முக்கியமான பிரச்சனை. அதற்கேற்ற யோசனையை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சபையில் பட்ஜெட் விவாதத்தின் கடைசியில் தெரிவிப்பார்கள் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம்.

“ இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒரு லக்ஷம் பஞ்சாலேக்கு தொழிலாளர் சம்பந்தமான விஷயங்களுக்காக முக்கூட்டுக் கமிட்டி யொன்று 1951-வது வருஷத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஒரு லக்ஷம் தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கக் கூடிய விஷயத்திற்காக அந்தக் கமிட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த முக்கூட்டுக் கமிட்டி இதுவரை என்ன முடிவு செய்திருக்கிறது என்றும், அவர்களுடைய தீர்ப்பு என்ன என்றும் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு இதுவரை அறிவிக்கப்படவில்லை. ‘பள்ளாண்டிஷன்’ தொழிலாளர்கள் 1½ லக்ஷம் பேர்களுக்கு ‘அட்ஜூடிகேஷன்’ வேண்டுமென்றபோது முதலாளிகள் ஹைகோர்ட்டில் பேசி அட்ஜூடிகேஷன் கூடாதென்று சொன்னார்கள். ஹைகோர்ட் முதலாளிகளுக்கு எதிராக தீர்ப்பளித்து மூன்று மாதம் ஆய்விட்டது. இதுவரை என்ன நடவடிக்கை சர்க்கார் எடுத்திருக்கிறது? இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள 1½ லக்ஷம் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை இது. ஒரு ஹைகோர்ட் தீர்ப்புக்குப் பிறகு மூன்று மாதமாகியிருந்தும் கூட, அது விஷயமாக சர்க்கார் அட்ஜூடிகேஷன் தரவில்லை. கோர்ட்டின் உத்தரவை சர்க்கார் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியிருக்க, மூன்று மாதமாகியிருந்தும் கூட சர்க்கார் சும்மா இருந்திருக்கிறார்களென்றால், 1½ லக்ஷம் தொழிலாளர்கள் நிலைமை என்ன என்பதை இந்தச் சபை கவனிக்கவேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக, விற்பனை வரியைப்பற்றி சில வரர்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் மாகாணத்தில் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியதுபோல் கிட்டத்தட்ட இந்த அரை வருடத்திற்கு 4½ கோடிக்கு மேல் அந்த வருமானம் வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இன்றைக்கு

[Sri K. T. Raju] [17th December 1953]

இந்த ராஜ்யத்தில் விற்பனை வரி பலகட்ட வரியாக இருப்பதை, ஒரு கட்ட முனை வரியாக இருக்கவேண்டுமென்று வியாபாரிகளும் பொது மக்களும் பெரிய கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. நியாயமான வியாபாரிகள் ஒழுங்காக, மரியாதையாக நடந்துகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு இந்த விற்பனை வரி மாற்றி யமைக்கப்படவேண்டும். பல ஆண்டுகளாக இந்த வரியின் மூலமாக ஏற்பட்ட அனுபவத்திலிருந்து இன்றைக்கு ஒரு முனைவரி போடுவதால் வியாபாரிகளுக்கும் செளகரியம் ஏற்படும் ; சர்க்காருக்கும் பெரிய அளவுக்கு வருமானம் குறையாமலும் இருக்கும். வியாபாரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட வியாபாரிகளின் அபிப்பிராயம் என்ன என்றும், ஒரு முனைவரி விதிப்பதால் நிலைமை என்ன ஏற்படும் என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் அவர்களுடன் விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். இன்றைக்கு நம்முடைய நிலைமை என்னவென்பதையும், ஒரு முனைவரி விதிப்பதால் ராஜ்ய சர்க்கார் அபிப்பிராயம் என்ன என்பதையும், மத்திய சர்க்கார் ஏதோ இந்த விஷயத்தைப்பற்றி பல அபிப்பிராயங்கள் சொல்லி யிருப்பதாக பத்திரிகைகள் பார்க்க நேர்ந்தது. இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கக் கூடிய சிறு வியாபாரிகள், சந்தையில் வரக்கூடிய ஆயிரக்கணக்கான சிறு சிறு வியாபாரிகளும், பொதுமக்களும் இந்தப் பலமுனை வரியினால் பெரிய அளவு பாதிக்கப் படுவதால், அவர்கள் ஒரு முனைவரி விதிப்பு இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் என்பதை இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆகவே இது விஷயமாக பரிசீலனை செய்து, எந்த அளவுக்கு வருமானம் குறையும், எந்த அளவு இந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

“ சில பொருள்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்ற யோசனையையும் சர்க்கார் பரிசீலித்து நியாயமான எந்தெந்த பொருள்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க முடியும் என்பதை பரிசீலிக்கவேண்டும். இந்த பட்ஜெட் கூட்டத்திலே வருமான வரி விஷயமாக ஒரு பெரிய மகாநாடு தமிழ் நாட்டில், ஈரோட்டில் 27-நீத்தி, நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் வரும் வியாபாரிகள் ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் அல்ல ; பொதுவாக எல்லா மக்களும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். ஆகவே நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய யோசனையைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI T. ANANTA PAI :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, at the outset, I would congratulate the Hon. the Finance Minister on his matter-of-fact presentation of the Budget. He has been economical in the choice of his words as he has been in the administration of the resources of the State. He promises no surprise in the Budget, but one who has gone through it carefully comparing it to the state of affairs envisaged in the last Budget is surprised to find that the expected surplus in the residuary Madras State has dwindled to a small fraction of Rs. 2 crores. We were told that, after the partition of the State, the resources of the State would not be in such a bad condition. Though I won't say that they are in a bad condition, I do not see any reason to be very optimistic about the way in which things are going. May be the Finance Minister had to face the difficulty of adjusting the staff which had become redundant or surplus after partition. But the Government have now been put to the painful necessity of trying to make an adjustment without retrenchment, particularly when they are advising industrial and business concerns not to have retrenchment and add to the problem of unemployment. Nevertheless, we would very much like the Government to be quick about the reorganization programmes so

17th December 1953] [Sri T. Ananta Pai]

that the surplus staff could be more usefully utilized than now and the tax-payer may reap the benefit of the taxes that he has been paying.

" The Hon. the Finance Minister has somehow drawn attention to the particular problem of the increasing debt charges. Personally, I would not like to be very much worried about the debt charges so long as they represent something tangible by way of irrigation and electricity projects. Surely they would repay all the amounts that we have invested. Very probably, the Hon. the Finance Minister wanted to draw our attention to the possibility of a taxation measure by way of betterment tax. In areas where such schemes have been taken up, I would strongly support a taxation measure of that type in the interest not merely of raising further revenue but of equity and justice. Particularly, coming from an area which has not benefited to any extent by these schemes, I would very much like that the tax-payer should get the return for the money that is invested, and if any part of the country wants irrigation projects to be taken up, the people there ought to be prepared to pay the necessary taxes to cover the expenses. After all, if the State is able to recover the money like that, it would be able to take up further schemes for the betterment of the whole State. So, in the interest of justice and equity, I would like the Government to bring up that taxation measure though it might have to encounter some opposition because nobody would like to pay for the services that he enjoys.

" So far as the taxation structure of the State is concerned, we are now relying entirely on a doubtful method of taxation, doubtful from the point of view of both of the administration of the taxation measure and the resources that it is expected to bring to the State exchequer. I refer in this connexion to the general sales-tax. The return from the general sales-tax has been varied. Everybody knows that there is some leakage. Every merchant also says that it will be difficult for him to carry on his business honestly because dishonest merchants are able to evade tax and compete with honest merchants, and so even the latter would have to fall into dishonest ways. A careful revision of the entire taxation structure has therefore become necessary. One may dislike to go into the question as it may involve some loss of revenue. But I think that the method of taxation, the manner of taxation and everything connected with the general sales-tax require careful consideration at the hands of the Government immediately. The Central Finance Minister has recently suggested that it would be better to have a purchase-tax instead of sales-tax. I do not exactly know the implications of such a suggestion. Very probably, under the purchase-tax system, we may lose some money. Whatever it is, so far as this State is concerned, the general sales-tax cannot be given up unless an alternative tax brings us sufficient revenue."

12-30
P.M.

[17th December 1953]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The suggestion of purchase-tax is only with reference to inter-State transaction coming under the new decision of the Supreme Court. It is not a general decision regarding general sales-tax.”

* SRI T. ANANTA PAI :—“ I thank the Hon. Finance Minister for the clarification. So far as the inter-State taxation is concerned, there have been various representations from the mercantile community. Simply because the suggestion comes from a class of people whom the Government consider to be mainly responsible for evading taxes, that suggestion should not be overlooked. The Government should carefully go into every suggestion made and come to some decision as to how best we could administer this tax, enlisting the maximum co-operation of those people and at the same time not allowing them to evade the tax. I believe that nearly 50 per cent of the general sales-tax is evaded. Even if it is so, I have no objection provided our idea is to collect as much tax as possible and we have fully taken into account the possible evasion. I only want to impress on the Government that the present taxation structure requires very careful reconsideration.

“ Now, I would like to mention some important problems affecting my district, South Kanara. Recently, the Hon. Finance Minister was in my district. I need not impress on him that the most important problem of South Kanara is the one relating to communications. If that problem is solved, all other problems relating to education, public health and other analogous problems could be very easily solved. No doubt, the Hon. Finance Minister may say that a lot of works have been taken up there, and the West Coast Road and other bridges that are being constructed in that district may be pointed out by him. In this connection, I wish to point out that the West Coast Road is an all-India road which would benefit a number of districts and would help people to go from Cape Comorin to Bombay. But, so far as the South Kanara district is concerned, the benefit that will accrue to it will be only incidental. The Hon. Finance Minister should not be under the impression that the construction of a few bridges and the West Coast Road will solve the problem. Seventy-five per cent of the population of South Kanara live along the coast. Unless the rivers are bridged, we cannot adequately satisfy the people by saying that their communications problem has been solved. There are three rivers which have to be bridged and which run for about 30 miles or so between Mangalore and Udupi. If the Government could come forward to bridge at least these three rivers, I am sure that long journeys could be avoided and so much waste on petrol, rubber, etc., could also be avoided and so much valuable foreign exchange could be saved for the country. Of course, there is the problem of finance. The Hon. the Finance Minister received a

17th December 1953] [Sri T. Ananta Pai]

suggestion from the people of South Kanara that if the Government floated a loan for the purpose of bridging these rivers, the people of that district would come forward to subscribe to it. I am sure the Hon. Minister is carefully examining this proposition and that the Government will come to some early decision with regard to the bridging of these rivers which is very necessary. In the meantime, we have requested the Hon. Minister to consider the question of reducing the ferry charges. In 1939, I think a quarter anna was collected. But now I understand that one anna is being collected, from the passengers who cross these rivers. Between 1939 and 1950 nothing has happened to warrant this increase. Then there is the classification of these ferries as first-class, second-class and so on depending upon the account of inconvenience—larger the inconvenience, higher are the charges collected. The Government are now looking upon it as a source of revenue and have therefore enhanced the charge every year. Out of the sum of Rs. 3,20,000 which is supposed to be the revenue of the composite State under this head, nearly Rs. 1,10,000 or so comes from South Kanara. Thus, the people of this district have been made to pay enhanced charges for inconvenience and not for convenience. I request the Government to go into the question of reducing the ferry charges to their former level and also provide necessary amenities to passengers. In case they are able to put up bridges, the ferry charges may be retained as tolls to meet the cost of bridges to some extent. But even without waiting for a discussion on the question of constructing bridges, I request the Hon. Finance Minister to reduce the ferry charges immediately.

“ On the question of the Food-front, I have one suggestion to make. I am sure the Hon. Food Minister will accept it. When zones are constituted, South Kanara should be left alone without being tacked on to some other district. There is already a deficit district nearby in the Bombay State, viz., North Kanara. So there will be smuggling and it will be almost impossible to keep down prices in South Kanara. On this occasion, I would like to draw the attention of the Hon. Minister to the colossal wastage in fish that is taking place in the district. This year ‘sardine’ catches are very, very heavy. We did not have so much catches of ‘sardine’ in previous years as we had this year. Nearly, 37,000 tons are rotting in the sands of our beaches as fish manure, because, we do not have a proper organization for marketing it and also to convert it into fish-oil. The result is that large stocks of fish have become mere waste, huge waste and colossal waste which the nation cannot possibly afford. The whole stock is there lying waste as fish manure. There is the problem of the Agricultural Department which is feeling that it must be retained within the State itself. When prices are heavy outside, we suggest that the Government must allow the surplus stock to be exported outside. Fishermen have already suffered in the previous years. We would like to compensate them for their loss by at least making them get a better price this year.

[Sri T. Ananta Pai]

[17th December 1953]

"In the matter of communication, I would like to draw the attention of the Hon. Finance Minister to the fact that the South Kanara and Malabar districts are having very heavy rains ever year with the result that the maintenance of roads in those districts has become very difficult. The problem of maintaining roads in those districts is not the same as in other parts of the State. So, I request him to see that greater allotments are made to those districts so that our roads may be maintained at specified standards.

"I do not like to take much time of the House, except to conclude with an appeal to the House. In the last two days Members from South Kanara have been hearing in this House speeches after speeches both in Malayalam and Tamil without being able to understand a word of them. If we want to sit here, probably the advice may be given that we must learn these languages and nothing will be lost by so doing. It is better if we are able to understand each other. As a matter of fact, we are making ourselves understood without being able to understand what others say. Thank you very much."

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR :—"Mr. Deputy Speaker, the speech of the Hon. Finance Minister opens with an optimistic note regarding the Food-front. Of course, it is due to the fact that we had this year the seasonal rains and some good crops are expected. But along with this, there is the danger of the steep fall in prices and the cost of cultivation remaining the same. No doubt, the Ordinance has come in good time and I would like to congratulate the Government on the timely help that they have rendered to agriculturists. But it is only a temporary palliative. I thing the credit facilities of the agriculturists have shrunk and for the next crop they may not have much cash left in their hands to cultivate their lands. So, along with this Ordinance it would be better if the Government come forward with proposals to make some ready credit or easy credit available to the agriculturists through a co-operative organization or some other organization. No doubt, the Government always plead that the co-operative society is available for the agriculturists to take some ready money. The field of co-operation does not cover the whole agriculturist population. I am told that it covers only about 25 per cent or so of them. Therefore, it is high time that the Government came up with some proposals to make easy and cheap credit available to the agriculturists in time.

12-40
p.m.

"Coming to the Demand regarding Forests, I find that an artificial scarcity of firewood has been created in certain areas adjoining reserved forests in the State. When I approached the officials of the Forest Department, I am told that it is due to the fact that a new system of permits has been introduced in those areas in order to protect forests and to prevent smuggling. Sir, if it had prevented smuggling, it would have been all right. The

17th December 1953] [Sri E. L. Raghava Mudaliar]

Government say that protection of forests and prevention of smuggling are the sole objects of the permit system. There are some private forests where the parties are compelled to take out a permit to cut trees and to transport them through roads. Even small owners have to file applications for permits and the issue of permits takes a long time, with the result a new system of mamools has been created. Due to the operation of this permit system, there is scarcity of firewood in the adjoining towns. I am told that it is selling at very high rates in several places. In my own place, Tiruppattur Town, the cost has suddenly gone up from twelve to thirteen rupees to eighteen to twenty rupees per cart-load. Again, the contractors are not able to bring the firewood into the towns because they have to incur an extra expenditure by way of mamool which is five rupees. I would request the Government to take steps to compel contractors to sell a specific quantity of fuel in the town itself where prices are going up due to scarcity. Now, it is found that firewood is more scarce than even rice.

“ Then, Sir, year after year we discuss Prohibition and this year also there is a Demand under that head. In 1952, when a Cut Motion was moved in this House under the Demand, the Hon. the Chief Minister said : ‘ Let a forty-five per cent chance be given to the working of the scheme ; I will work it successfully.’ It is now more than a year since this statement was made and I find from statistics supplied by the Department that month after month the number of detections is on the increase. It is very clear, therefore, that the scheme is not a success. (The Hon. Dr. U. Krishna Rao : ‘ Detection is efficient.’) I do not think so. I feel that the number of detections is in direct proportion to the number of offences committed in the State and detections form a very low percentage of the total number of offences committed. Then, the Chief Minister made another statement, an important statement, that the scrapping of Prohibition was not a wise course since everybody had learnt the art of illicit distillation and that, therefore, the revenue that the Government might get would be only just three or four crores and not twelve crores as they were getting during the pre-Prohibition days. He himself admitted that illicit distillation had become a cottage industry. This statement indicates that Prohibition has failed and so I suggest that it be scrapped instead of the Government resorting to all sorts of minor taxation measures.

“ Then, Sir, I come to Harijan Welfare. In July last, Harijan Welfare Officers came round and urged everybody to take steps to open Harijan hostels. On the advice of these Officers, six Harijan hostels were proposed to be opened in my district. In my own firkā, Tiruppattur, on July 9, the Collector was invited to open a hostel and he came and opened it. But to my surprise, I received a communication on August 22, enclosing the proceedings of the Director of Harijan Welfare, dated August 6, which stated that no new hostels should be opened until further orders. What about the

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [17th December 1953]

hostel opened in July? I wrote to the Director of Harijan Welfare asking whether the hostels opened already should be closed or could be run and I have not received any reply so far. There were students in these hostels who would not have joined the schools if hostel accommodation had not been provided. They had already been there for two months when this communication came. I would, therefore, request the Government to take steps to see that at least those hostels which were opened before the receipt of the communication are recognised and boarding grants given to them.

"I shall next come to the perennial question of sales-tax. With regard to this tax, there has been an agitation to make it a single-point tax instead of a multi-point one as it is now. The merchant community has been agitating for the last six months to make it a single-point tax. They have realised that sales-tax has come to stay and their agitation is not that it should go but that it should not be a multi-point one. Once, of course, they were agitating against the tax itself but now they know it is a permanent taxation measure and so they prefer the lesser evil to the greater evil. There are many advantages in having a single-point tax from the administrative point of view also. The number of assesseees will be less and the establishment also can be reduced in size in proportion to the number of assesseees. Also under the present system, there is greater scope for evasion of tax. For example, one can trade in the name of several people and escape assessment. If it is made single-point, then the trader can be taxed at source and there will be no scope for evasion. No doubt, there will be a fall in income but the loss can be made good by enhancing the rate of tax.

"Sir, we hear so much about river valley projects. I have been hearing for the last thirty years that steps would be taken by the Government to impound the waters of the Palar which is the main source of irrigation for more than two districts, Chingleput, North Arcot and a part of Chittoor. I have heard the Government say that it would be dammed up and that the scheme was being studied. So far, however, nothing concrete has taken shape. I find now that the Railway people have recently dug a well in the bed of the Palar in North Arcot and are taking water to a distance of seven miles for supply to the Railway Colony at Jalarpet. Not being content with digging a well and taking water, they have put up a bund underground in order to ensure that the spring water does not seep away. The result is the spring channels which used to irrigate lands round about the Railway well to a radius of a few miles have got dried up. In spite of mahazars and personal representations, nothing has been done to set matters right. I specifically remember having represented this matter personally to the Hon. the Revenue Minister when he visited Vaniyambadi some time ago and his having assured me that the whole matter would be investigated. I wish the Government take some steps at least now to see whether some remedy can be afforded to the ryots on the Palar bed.

17th December 1953] [Sri E. L. Raghava Mudaliar]

“ Lastly, Sir, I wish to point out that there has been great communal tension in the State for the last two years. The Hon. the Chief Minister is going about the country saying that communal hatred should be put down. Sir, the question of communal representation has been before the public for the last thirty years but the tension was not so much in the past as it is now. The tension is there not because there is an agitation started and kept going by Mr. E. V. Ramaswami Naicker. This agitation has been there for the last thirty years. But the tension has increased because of the abolition of communal representation—under the Constitution no doubt—with some reservation for backward communities and Harijans and because of the statement of the Chief Minister on the spoils system.

“ Instead of charging others with asking for a share in the spoils of office while at the same time not hesitating to monopolise the advantages of office for one community, I wish the Government recommended to the Government of India to re-introduce the system of communal representation and put an end to these communal quarrels and brought harmony among the different communities in the State.

12-50
p.m.

“ I thank you once again, Sir, for the opportunity given to me to speak on this Budget.”

* **SRI P. G. KARUTHIRUMAN** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட்டில் கண்ட விஷயங்களிலெல்லாம் மிகவும் பொதுப்படையான அம்சங்கள் இருப்பதற்குக் காரணம் தெு ஒரு ஆறு மாத பட்ஜெட் என்பதுதான். ஏற்கனவே மூன்று மாதங்களுக்கு செலவழிக்கப்பட்டு விட்டது. மூன்று மாகம் பாக்கி இருக்கிறது. என்னுடைய நண்பர் ஒருவரோடு நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது இனிமேல் வருஷா வருஷம் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு பட்ஜெட் என்று வந்தால் ரொம்பவும் செனகரியமாக இருக்கும் என்றும் பட்ஜெட் புத்தகமும் கூட சிறிதளவாக படிப்பதற்கு சுலபமாகவும் இருக்கும் என்றும் அதற்காக உடனடியாக சீக்கிரத்தில் காரியங்களைச் செய்வதற்கு ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு தாம் சில் குறித்த வேலைகள் செய்து கொள்வதற்கு செனகரியமாகவும் இருக்கும் என்று அபிப்பிராயப்பட்டுமாம். ஆகவே இந்த ஆந்திர பிரதேசம் பிரிவினை காரணமாக இப்பொழுது ஆறு மாத பட்ஜெட் வந்ததுபோல் இனிமேல் அதே மாதிரியாக வந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்பதை இங்குள்ள அங்கத்தினர்கள் சார்பாக இந்த யோசனையைச் சொல்லுகிறேன்.

“ நமது நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பிரச்சனத்தில் நெசவாளர்களுடைய பிரச்னைகளைப் பற்றியும் உணவு உற்பத்தி விஷயத்தைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டன. அதில் கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்னை மிகவும் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். எங்குபார்த்தாலும் இந்த நெசவாளர்களுடைய பிரச்னை மிகவும் பெரிய பிரச்னையாக இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் நெசவாளர்கள் சேலத்திலிருந்து வந்திருக்கிறோம் என்றுதான் சொல்லி வருகிறார்கள். அங்கு நெசவு வேலை இல்லாமல் இங்கு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கு அவர்களுக்கு பிழைக்க வழி இல்லை என்றும் அதற்கு வேண்டி இங்கு வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த கைத்தறியாளர்களுக்கு ஒரு நிவாரணம் அளிக்க ஒரு நிரந்தரமான திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் எவ்வளவு மிள்கள் இருக்கின்றன, எவ்வளவு துணி தேவையாக இருக்கிறது. அந்த மிள்கள் எவ்வளவு துணிகள் உற்பத்தி செய்கின்றன. எவ்வளவு கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் எவ்வளவு துணிகள் உற்பத்தி செய்கின்றன என்ற புள்ளி

[Sri P. G. Karuthiruman] [17th December 1953]

விவரத்தை எடுத்து அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்தால் ஒருவாறு இந்தப் பிரச்சனையை தீர்க்கலாம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அப்பொழுது தான் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உண்மையான பரிகாரம் செய்து கொடுத்ததாகும். பிறகு இந்த விதமான புள்ளி விவரங்களை எடுத்து துணியின் தரம் குறைந்த விலையில் கிடைத்தால் அதை மக்கள் விரும்பி வாங்குவார்கள். அவைகளின் விலை மக்கள் வாங்கும் சக்திக்குத் தக்கவாறு இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் செளகரியம். மில்களுக்கும் செளகரியம் ஏற்படும். பிறகு கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமா அதைக் கொடுக்க முன்வர வேண்டும். இவ்விதம் செய்தால்தான் அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக நிவாரணம் அளித்ததாகும். அதற்குமேல்தான் மில்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இது தான் என்னுடைய யோசனை.

“சென்ற யுத்தகாலத்தில் நூல் விலையின் கிராக்கியினாலும் அப்பொழுது கைத்தறிகாரர்கள் வேலை செய்யாமல் கணக்குகளைக் காண்பித்து நூல்களை வாங்கி வந்து அவைகளைக் கள் மார்க்கட்டில் விற்று வந்தார்கள். அப்பொழுது கைத்தறி இல்லாதவர்கள் கூட கணக்குக் கொடுத்து நூல் வாங்கி வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு செளகரியமான நிலையில் இருந்தது. அந்த நிலை யெல்லாம் இப்பொழுது குறைக்கப்பட்டு மக்களுக்கு வாங்கும் சக்தியும் குறைந்து போய்விட்டது. இப்பொழுது உற்பத்தி செய்யும்படியான ஆணிகளை வாங்குவதற்கு மக்களிடம் சக்தி இல்லை. கைத்தறி துணியின் விலையும் மில் துணியின் விலையும் எக்கச்சக்கமாக இருக்கிறது. விலைகள் தாறுமாறாக இருப்பதால் கைத்தறி நெசவுக்காரர்கள் கஷ்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள். மற்றும் செஸ் பணம் விதிக்கப்போது அவர்களுடைய கணக்குகளை மிகவும் கவனிக்கவேண்டும். யுத்தத்திற்கு முன்னால் உண்மையாக ஒரு கைத்தறி நெசவாளர் இருந்து அவனுக்கு ஐந்து குழந்தைகள் இருந்தால் அவனிடம் ஐந்து கைத்தறிகள் இருக்கும் என்று கணக்கு இருக்கிறது. இதை கவனித்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல் லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டும். இந்த புள்ளி விவரங்களை எடுத்து எவ்வளவு உற்பத்தியாகிறது, எவ்வளவு தேவை, கைத்தறி நமக்கு போதுமான தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறதா என்பவற்றை யெல்லாம் பார்த்து உற்பத்தியை பெருக்கவேண்டும். வாங்குவதற்கு வேண்டிய விலையை நிர்ணயித்து அவர்களுடைய கூலியை நிர்ணயித்து ஆவன செய்தால் அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக நிவாரணம் அளிக்கமுடியும். வேறு எந்த விதத்திலும் செய்ய முடியாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“அடுத்தபடியாக உணவு பிரச்சனை. இந்த உணவு சட்டுப்பாட்டை நீக்கியதால் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு சிறந்த வழியாக இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயிகளுடைய குறை தீரவில்லை. இப்பொழுது விவசாயிகள் அதிகமாக கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்காக இப்பொழுது இடைக்கால நிவாரணச் சட்டம் வந்திருக்கிறது. அது ரொம்பவும் நல்லதுதான். இப்பொழுது நல்ல காலம் வந்திருப்பதால் அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இப்பொழுது இந்த சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு தற்கால நிவாரணம்தான். அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்தை ஒரு வருஷம் கடந்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதாகத்தான் இந்த சட்டம் வந்திருக்கிறது. ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டியதுதான். இதனால் அவர்களுக்கு நிரந்தரமான நிவாரணம் அளிப்பதாக ஆகாது. அதனுடைய அடிப்படையான முறையை அறிந்து அவர்களுடைய குறைகளை நிரந்தரமாகத் தீர்ப்பதற்கு சர்க்காரே சுலபமான வட்டிக்கு அவர்களுக்கு கடன் கொடுக்கவேண்டும். இன்னும் குறைவான வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து அவர்கள் பல தவணைகளில் அவர்கள் கொடுக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்தால் சாதாரணமாக அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளித்ததாகும். இப்பொழுது அந்த விதமான நிலை இல்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவ்விதம் செய்யாவிட்டால் எந்த விதமான நிவாரணமும் அளித்ததாக ஆகாது.

17th December 1953] [Sri P. G. Karuthiruman]

“மற்றும் உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் ஒரு குறை இருக்கிறது. ஒரு ஏக்கரில் உற்பத்தி செய்வதற்கு சுமார் ரூபாய் 250 முதல் ரூபாய் 300 வரையில் செலவாகிறது. வெள்ளாமை செய்வதற்கு குறைந்தது ரூபாய் 250 வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுவும் ரூபாய் 300 வரையிலாகிறது. இப்பொழுது உணவின் விலை சரிந்து கொண்டுவருகிறது. அதுவும் வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால் விலை குறைந்தால்கூட சாதாரணமாக விவசாயிகளுக்கு வெள்ளாமைச் செலவு குறையவில்லை. வெள்ளாமைச் செலவிற்குத் தகுந்தது போல் நெல் விலை உயரவில்லை. உணவு உற்பத்திக்குச் செய்யப்படும் படியான செலவுகூட அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்த நிலையில்தான் இருக்கிறது அவர்களுடைய வெள்ளாமைச் செலவு. ரூபாய் 300 செலவு செய்து வெள்ளாமையிட்டு பகிரங்க மார்க்கெட்டில் நெல்லை விற்குதல் ஒரு ஏக்கருக்கு ரூபாய் 450 தான் கிடைக்கும். வருஷம் பூராவும் ரூபாய் 300 செலவு செய்து விட்டு ரூபாய் 450 தான் கிடைக்கிறது. அதாவது ரூபாய் 150 தான் லாபம் கிடைக்கிறது. ஆனால் சர்க்கார் ஆபீசில் வேலை செய்யும் கிளார்க், ப்யூன்களுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் ரூபாய் 50 கிடைக்கிறது. அதாவது வருஷத்தில் ரூ. 600 கிடைக்கிறது. அதுவும் நிச்சயமாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. ஆனால் இரண்டு ஏக்கர் சாகுபடி செய்கிற விவசாயிக்கு வருஷத்தில் கிடைக்கும்படியான ஊதியம் ரூபாய் 300 தான். அதுவும் பயிர் அழியாமல் இருக்கவேண்டும். நேற்றையான முறையில் பாடுபட்டு பயிர் அழியாமல் பஞ்சம் போகாமல் பூச்சி அடிக்காமல் இருந்தால் ரூபாய் 300 கிடைக்கும். ஆனால் ஆபீஸ்களில் வேலை பார்க்கும் களார்க்குகளும் ப்யூன்களும் தங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி தங்களுக்கு என்று சங்கங்கள் அமைத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு சரியான நிலை இல்லை என்று சொல்விறுக்கிறார்கள். ஆனால் வாய் இல்லா பூச்சிகளாகிய இந்த விவசாயிகளுக்கு உண்மையில் ஒன்றும் இல்லை. விவசாயிகள் தங்கள் தொழிலில் இரவு பகலாக ஈடுபடவேண்டியிருப்பதால் அவர்களுடைய விவரங்களை எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு ஒருவரும் கிடையாது. அவர்களுடைய குறைகளை கேட்டு நிவாரணம் அளிப்பதற்கு ஒருவரும் கிடையாது. இப்பொழுது மாகாணத்தில் ஒரு கோடி ஏக்கர் நிலம் சாகுபடியாகிறது. அதனுடைய செலவு ரூபாய் இரண்டு நூறு கோடி ரூபாயாகிறது. இந்த இரண்டு நூறு கோடி ரூபாய் செலவு செய்து சாகுபடி செய்யும் விவசாயிகளுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஒருவரும் இல்லை. அவர்களுக்கு சலுகைகள் கிடையாது. மில்களை எடுத்துக் கொண்டால் மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கிறார்கள். மின்சார வசதி மில்தொழிலுக்குப் பிரதானம் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த விவசாயிகளுக்கு மின்சாரம் வேண்டாமா? அவர்களுக்கு வேண்டிய மின்சாரம் கிடைப்பதற்கு வழி கிடையாது. கிராமபவம் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எந்த இடத்தில் போய் வாங்குவது என்ற வழி அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியில் பார்த்தால் அவர்களை மனுப் போடுமபடியாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் மனுப் போடுவதற்கு அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது இல்லை. என்னென்றால் இவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தொழிலைத்தான் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் ஏழை விவசாயிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே சர்க்கார் உடனடியாகச் செய்யவேண்டியது அவர்களுக்கு மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டியது. அதற்கு அங்கங்குள்ள தொகுதி அங்கத்தினர்களை கண்டு ஆலோசனை கேட்டு அவர்களுடைய பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

“இந்த பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒன்றை குறிப்பிட்டார். அதாவது காபிடல் எக்ஸ்பெண்டிச்சின் கீழ் 656 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது என்று. ஆனால் இவ்வளவு செலவழித்தும் கூட அதன் அபிவிருத்தி எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஆகவே பல கோடி ரூபாய் இருந்தால்தான் நம்முடைய ராஜ்யம் சுபிட்சம் அடைய முடியும். இதற்கு பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த முறையில் சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டங்களை எடுத்து அதன் கீழ் நடத்தப்பட கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் செய்யும்போது அந்தந்த தாலுகாக்களிலுள்ள விவசாயிகள் பயனடையக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும்.

[Sri P. G. Karuthiruman] [17th December 1953]

இப்பொழுது விவசாய டிபார்ட்மெண்டு என்ன பிரசாரம் செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். வயல் வரப்பு ஓரங்களில் அதிகப்படியான செஸ்பேனியா தழை உரத்தை பயிர் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதன் மூலம் பசுந்தழை உரத்தை பெருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதை மறுக்க நான் முன் நிற்கிறேன். அவ்விதம் பயிர் செய்வதற்கு விதைகளைக்கொண்டு போவதற்கு அதாவது ஒரு பவுண்டு விதையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பதற்கு ஐந்து ரூபாய் பெட்ரோல் செலவழிக்கிறார்கள். இப்பெர்முது விவசாய இலாகா ஜப்பான் முறை நெல் சாகுபடியை பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அதாவது ஜப்பானிய முறையைப்பற்றி மிகவும் வெகுவாக பேசப்படுகிறது. அதையும் இதற்கு சாதகமாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது பயிர் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என்று களைகளை எடுத்து விட்டு பூண்டு இல்லாதபடி செய்து, நாற்றை நன்றாக வைத்துக்கொண்டால் ஓரளவு உணவு உற்பத்தியை பெருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு பிரசாரம் செய்யும்போது வரப்புகளில் செஸ்பேனியா செடிகளை வளர்க்கவேண்டும் என்று விவசாய டிபார்ட்மெண்டு பிரசாரம் செய்கிறது. நிழல் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லும்போது இந்த செடிகளை வளர்ப்பானேன். அதற்கு ஏன் பிரசாரம் செய்கிறார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. இவ்விதம் வரப்புகளில் பயிர்களை வளர்ப்பது சரியல்ல என்று தெரிந்தும் கூட இவ்விதம் வளர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விதம் வளர்ப்பதால் ஏற்படும் மகசூல் நஷ்டத்தைப் பார்த்தால் அதிகமாக இருக்கிறது, என்பதை அங்கத்தினர்களுக்கு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். செஸ்பேனியாவை பயிர்களுக்கிடையில் வளர்ப்பதால் அதிகப்படியாக 1,400 பவுண்டு அதிக தழை வரலாம். அதன் மதிப்பு ரூ. 20 தான். ஆனால் நெல் மகசூல் மூன்று மூட்டைகள் குறையும். அதன் மதிப்பு ரூ. 75. செஸ்பேனியா உரத்தால் வரும் மகசூலின் மதிப்பு ரூ. 20 தான். ஆகவே இந்த முறையினால் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அவ்விதம் இருக்கும்போது ஏன் வரப்புகளில் செஸ்பேனியாவை வளர்க்கவேண்டும் என்று விவசாய டிபார்ட்மெண்டு பிரசாரம் செய்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆகவே அதிகமாக பிரசாரம் செய்யாமல் நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு செலவுகளை குறைத்துக்கொண்டு அதிகப்படியான உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். அதற்கு ஆராய்ச்சிசெய்து விவசாய டிபார்ட்மெண்டு நல்ல வேலை செய்யவேண்டும். செஸ்பேனியா வேண்டாம் என்று சொன்னால் சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டம் தலைகீழாகப் போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதாவது விவசாயம் தொந்தும்கூட தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த திட்டத்தை நல்ல முறையில் கண்காணித்து தரிசு நிலங்களில் ஏழைகளுக்கு இடம் கொடுத்து அவைகளில் அதை உற்பத்திசெய்து உரம் போடுவதற்கு உதவி அளித்தால் நன்றாக இருக்கும். அவ்விதம் செய்தால் நல்ல முறையில் பயிரிடுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். இந்த முறையை எடுத்துக்கொண்டு இன்னும் மூன்று மாத காலத்தில் அந்த திட்டத்திற்கு செலவுசெய்து வந்தால் நன்றாக இருக்கும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்த திட்டத்தை நல்ல முறையில் நடத்த கண்வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த பட்ஜெட் திட்டத்தில் பல திட்டங்களை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதை எடுத்து நடத்தபோவதாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்த திட்டத்தில் இதையும் எடுத்து நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த பட்ஜெட் திட்டத்தில் கல்வி முறையைப் பற்றி பேசவேண்டும். இப்பொழுது ஆரம்பக் கல்வி திட்டம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டதைப்பற்றி விவாதத்திற்கு வரப்போகிறது. ஏழை மக்கள் படிப்பதற்கும் அநேக உபாத்தியாயர்களுடைய நிலையை உயர்த்துவதற்கும் இந்த திட்டத்தை நல்ல முறையில் நடத்த பருளேகர் கமிட்டி சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. அந்த ஆரம்பக் கல்வி திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு எல்லோரும் உதவி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

1-05 * SRI V. R. NAGARAJAN:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே! இப்பொழுது நாம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த அரை

17th December 1953] [Sri V. R. Nagarajan]

வருஷத்திற்கான வரவு செலவுத் திட்டம் நமக்கு அதிக உற்சாகத்தை அளிப்பதாயில்லை. ஏனெனில் நாம் மெழக்கம்போல் ஆண்டு முழுவதிற்குமான வரவு செலவுத்திட்டத்தை அங்கீகரிக்க இப்பொழுது விவாதம் நடத்தவில்லை. ஆந்திர மாகாணப் பிரிவினையின் காரணமாக ஆறு மாதங்களுக்குத்தான் வரவுசெலவு திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முதல் நான்கு மாதங்களுக்குச் செலவழிக்கவேண்டிய அம்சத்தை நமது மாகாணத்து மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்களே தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டு அங்கீகரித்துவிட்டார். ஆகவே அந்தச் செலவினத்தைப்பற்றியும் நாம் ஏதுவும் பேசமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம். இருந்தாலும்கூட நம்முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவு திட்டத்தில் செலவினத்தைவிட வரவினம் 23 லக்ஷங்கள் கூடுதலாக இருப்பது நமக்கு ஆறுதலாக உள்ளது. ஆந்திரக் கல்விட நாம் அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்று நினைக்கவும் இடம் கொடுக்கிறது. ஆனால் இந்த உபரி 23 லட்சம் ரூபாயும் உண்மையில் உபரியாகவே கிடைக்குமா என்று பார்க்குங்கால் அதை நாம் ஒரு உபரியாக நினைக்க முடியாத நிலைமையில்தான் இருக்கிறோம். ஏனெனில் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் செய்யவேண்டிய ஆக்கவேலைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. ஆந்திரச் சர்க்காரர்கள் சென்னை மாகாணத்துடனேயே இணைந்திருப்பதால் தங்கள் பிராந்தியத்தின் முன்னேற்றத்தை கவனிக்கவே முடிவதில்லை. அதனால் தங்கள் பிராந்தியம் தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகிறது என்று கூக்குரல் போட்டு தனி மாகாணம் பிரித்துக்கொண்டு போனதை நாம் பார்த்தோம். அதேவிதமான உணர்ச்சியோடு கூட நாம் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் பலவிதமான முன்னேற்றத்தை, பலவிதமான திட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்துவிட்டதின் காரணமாக நம் நாட்டின் நிலைமை உடனடியாக எந்தவகையிலும் உயர்ந்துவிடுமென்ற கருத்து எனக்குக் கொஞ்சம் கூயில்லை. மொழிவாரியாக பிரிந்து சென்ற மாகாணமாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது மொழிவாரியாக இரண்டு, மூன்று மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்படவேண்டிய மாகாணமாக இருந்தாலும் சரி, இன்றையதினம் இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு மாகாணமும் பஞ்சத்தாலும், வறுமையாலும் பீடிக்கப்பட்டேயிருக்கிறதென்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ஏனென்றால் நம்முடைய தேசம் வறுமை மிகுந்த விவசாய தேசம். பருவமனை பெய்தும், புதிய நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் பலவற்றை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தும் இடைவிடாது உழைத்தால்தான் இந்த நாடு முன்னேற முடியும். ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்துபோன பிற்பாடு எஞ்சியுள்ள இந்த சென்னை மாகாணத்தில் இருக்கும் தமிழர்களும், மலையாளிகளும், கன்னடர்களும் மிகக் கடுமையாக உழைத்தால்தான் இந்தச் சென்னை மாகாணம் உன்னத நிலையை அடையுமென்று கருதுகிறேன். சர்க்கார் தீவிரமாக பல ஆக்கவேலைகளை செய்தால்தான் இந்த நாடு அபிவிருத்தி அடைவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுமென்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் நமது வரவு செலவு திட்டத்தில் போதுமான நிதிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். நமது வரவு செலவு திட்டத்தில் பல புதிய புதிய திட்டங்களும் அதற்கான நிதியும் முறையே வசூல்கப் பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டிருந்தால் அதை நல்லதொரு திட்டமாக நம்மால் கருத முடியும். ஆனால் ஆறுமாதத்திற்கென்றே தயாரிக்கப்பட்டு, சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே பேசுவதற்கு வழியில்லை. இருந்தாலும்கூட நான் சர்க்காரின் ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம் சம்பந்தமாகப்பேச விரும்புகிறேன்.

“சர்க்காரால் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை பெருவாரியான மக்கள் ஆதரிக்கவில்லை. தமிழ்நாடு உழைப்பாளி கட்சியும், மற்ற கட்சிகளும் இதை ஆரம்பத்திலிருந்தே பலமாக எதிர்த்துக்கொண்டு வருகின்றனர். ‘இந்தப் புதிய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை உடனடியாக அமுலுக்குக் கொண்டு வராமல் நிறுத்தி வைத்து விட்டு, அதை ஒரு கமிட்டியை வைத்துப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும்’, என்பதாக சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்தில் எங்கள் உழைப்பாளி கட்சி

[Sri V. R. Nagarajan] [17th December 1953]

பிரமுகர் ஸ்ரீ கே. ஆர். வில்வநாதம் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தம் இந்தச் சட்டசபையில் நிறைவேறியிருந்தாலும்கூட கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் இந்த சபையின் முடிவை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் முதல் பகுதியை விட்டுவிட்டு, இரண்டாம் பகுதியை மாதிரிப் ஒப்புக்கொண்டதுபோல் காட்டுவதற்காக ஒப்புக்காக ஒரு கமிட்டியை நியமித்து பரிசீலனை செய்ததாகப் பாவனை காட்டியது எங்கள் எல்லோருக்கும் மிகுந்த மன வருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஏனென்றால் அந்த ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை பரிசீலனை செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள கமிட்டியின் எல்லா அங்கத்தினர்களும் வட இந்தியர்கள் ஆவார்கள். வட இந்தியர்கள் என்று சொல்லும்போது நான் வட இந்தியர், தென்னிந்தியர் என்ற பிரிவுப் பிரச்சனையில் பிரவேசிக்கவில்லையென்பதை சபைக்கு ஞாபகப் படுத்துகிறேன். ஆனால் நான் சொல்லவந்தது இதுதான். அந்த ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை அமுதுக்குக் கொண்டு வருவது இந்த மாகாணத்தில்தான். அப்படியிருக்கையில் இந்தச் சென்னை மாகாணத்தில், அதாவது தமிழ்நாட்டில் அல்லது மலையாளத்தில் அல்லது கன்னடத்தில் ஒரு அறிஞரூட இல்லையா அந்தக் கமிட்டியில் இடம் பெறுவதற்கு என்று தான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அறிஞர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டால் அவர்களில் ஒருவராவது ஏன் அந்தக் கமிட்டியில் இடம் பெறவில்லையென்பதுதான் எங்களுடைய முக்கியமான கேள்விபாசுகிறது. ஆகவே மக்கள் எல்லோரும் அதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருப்பதாகவே கருதுகிறார்கள். நாங்களும் கூட இதில் ஏதோ உள் அந்தரங்கம் இருப்பதாகவேதான் கருதுகிறோம். நாங்கள் எல்லோரும் மிகவும் மனவருத்தம் அடைந்திருக்கிறோம். நாங்கள் என்றால் இந்த சட்டசபையிலுள்ள பதினாறு பதினாறு உழைப்பாளிகள் கட்சி அங்கத்தினர்களைமட்டும் சொல்லவில்லை. எங்கள் எல்லோரையும் இந்தச் சபைக்குவரும்படி செய்த இன்னும் எவ்வளவோ பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களையும் சேர்த்துத் தான் நான் சொல்லுகின்றேன். ஆகவே நாங்கள் எல்லோரும் இந்தத் திட்டத்தினால் உண்மையில் நாட்டுக்கு எந்த வகையிலும் நன்மை ஏற்படுமென்று கருதவில்லை. உண்மையிலேயே நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் ஒரு திட்டம் இது என்றால் இதை உடனடியாக அமுதுக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய பிரதேசம் கிராமங்கள் அல்ல; நகரங்கள்தான். நகரங்களில் இதை அமுதுக்குக்கொண்டு வராததிலிருந்தே இது கிராம மக்களை பாழ் படுத்துவதற்காக வந்த ஒரு திட்டம் என்றுகிறது. அவர்கள் முன்னேற்றமடையாதவாறு செய்வதற்காகவந்த ஒரு திட்டம் என்று நாங்கள் சொன்னால் அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நகரங்களில் பல கைத் தொழில்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களில் முன்பு இருந்த பல கைத்தொழில்கள்கூட இன்றையதினம் நசித்துப் போய்விட்டன. அப்படியிருக்கையில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கான நேரத்தை மூன்று மணியாகக் குறைத்து விட்டு பாதி நேரம் குடிசைத் தொழில் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வது மனப்பூர்வமாகவா? அல்லது வெறும் எட்டளவில் இருக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தாலா? பாட நேரத்தை மூன்று மணியாகக் குறைத்ததிலிருந்து மாணவர்கள் பாக்கீநேரத்தில் ஊர்சுற்றிக்கொண்டு தான் வருகிறார்கள். படிக்கும் கொஞ்சம் பாடமும் அவர்கள் ஞாபகத்திலிருந்து அகன்றுவிடுகிறது. உண்மையில் கிராமங்களில் மாணவர்கள் தொழில் கற்கவேண்டுமென்றால் நான்கு, ஐந்து மைல்கள் நடந்து சென்று பக்கத்திலுள்ள பெரிய கிராமங்களுக்குச் செல்லவேண்டும். அல்லது நகரங்களுக்குச் செல்லவேண்டும். இப்படிப்பட்ட துர்பாக்கியமான நிலைமை நமது கிராமங்களிலிருந்துகொண்டிருக்கும்போது இந்தப் புதியக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து கிராமத்திலுள்ள இளம் சிறுவர்களையெல்லாம் பாழ்படுத்தியது இந்த சர்க்கார் செய்திருக்கும் மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும். ஆகவேதான் இந்தத் திட்டத்தை உடனடியாக நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்று எங்கள் கட்சி அங்கத்தினர் கொடுத்த திருத்தத்தை இந்தச் சபை ஒப்புக்கொண்டும்கூட நமது முதல் அமைச்சர் ஒப்புக்கொள்ளாததற்காக நாங்கள் வருந்துகிறோம். இந்த சர்க்கார் அந்த ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை உடனடியாக வாபஸ் பெறவேண்டுமென்பதே எங்கள் கொள்கையாகும்.

17th December 1953] [Sri V. R. Nagarajan.]

“வருமானவரி சம்பந்தமாக இந்த மாகாணத்து வர்த்தகர்களும் சரி, பிற மாகாணத்து வர்த்தகர்களும் சரி ஒரு முனை வரி விதிப்பு முறையைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கூக்குரல் இட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த விற்பனை வரிதான் இன்றையதினம் பெரியதொரு பிரச்சனையாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நாட்டிலுள்ள விற்பனைவரிக் கொள்கையில்தான் இன்றையதினம் பல வியாபாரங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வியாபாரம் கேடுறால் இந்த நாடே அழிந்து விடுமென்று சொல்வேண்டியதில்லை. ஆகவேதான் பொருவாரியான வியாபாரிகளுக்கு மிகவும் கெடுதியை விளைவிக்கக் கூடிய இந்த விற்பனை வரியை ரத்து செய்துவிட்டு ஒரு முனை வரி விதிப்புக் கொள்கையை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வர்த்தகர்கள் எல்லோரையும் கூட்டி இது சம்பந்தமாக சர்க்கார் விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பஸ் சர்சார்ஜ் விஷயமாய் பஸ் சொந்தக்காரர்களுக்கடிப்படு . . . (இந்தச் சமயம் 15 நிமிஷம் முடிந்தது.)”

* SRI K. T. KOSALRAM:—“மிஸ்டர் டெபுடி ஸ்பீகர், ஸார், இந்த பட்ஜெட்டைப்பற்றிக் கூறவேண்டுமானால், மூன்று மாதம் செலவு செய்து விட்டு இன்னும் மூன்று மாதத்திற்கு கோரப்படுகின்ற பட்ஜெட்டாக இருக்கிறது. ஆகவே, இதைப்பற்றி பேசுவதற்கு அதிகமாக இருப்பதாகப் படவில்லை. நிதி அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ லி. சுப்ரமணியம் இந்த பட்ஜெட்டை அப்படிச் செய்துவிட்டார், இப்படிச் செய்துவிட்டார் என்று குறை கூறுவதற்காகவும் வரவில்லை. ஆனால், முதலமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் நிலைமையைப்பற்றி வருந்துகிறேன். அவருடைய சர்வாதிகார ஆட்சியிலே, பேயாட்சியிலே, இந்த நாட்டில் எத்தகைய அலங்கோலம் நடக்கிறதென்பதை அவரிடம் சொல்வதற்காகத்தான் நான் எழுந்து நிற்கின்றேன். (எதிர்க்கட்சியினரின் கரகோஷம்.)”

1-20
p.m.

“நான் பெரியவனா, பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு பெரியவனா’ என்ற போராட்டத்தை அவர் ஒரு காலத்தில் நடத்தினார்; இன்றும் நடத்துகின்றார்.

“ஜின் மாதத்திலிருந்து 4 மாதத்திற்கு இந்த மாகாணத்தின் ‘டெவலப்மெண்டுக்கு’ மாதம் ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொன்னார் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு. ‘அதை வாங்குவதற்கு திட்டத்தைக்கொடுத்து வாங்குங்கள்’ என்று சொன்னார். நமது முதலமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், ‘யார் நீ, இந்த நேரு, என்னுடைய ஆட்சியை கேட்பதற்கு? நீ யார் குழந்தை?’ என்று அவரை ஏளனம் செய்து திட்டம் ஒன்றும் கொடுக்காமல் மறுத்துவிட்டார்.

“ஆகவே, நண்பர் ஸ்ரீ சுப்ரமணியம் அவர்கள் இங்கிருந்து 75 லட்சம் ரூபாய்க்கு ஒரு திட்டம் அனுப்பினார்கள். ஆகவே, இந்த 75 லட்ச ரூபாய் போக, 3 கோடி, 25 லட்சம் ரூபாய் மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பதாகச் சொன்ன ரூபாய் வீணாகப் போய்விட்டது என்பதைச் சொன்னால், அதைவிட ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் இந்த மாகாணத்திற்கு கெடுதல் செய்யக்கூடிய காரியம் வேண்டுமென்று இருக்க முடியுமா என்று கேட்கின்றேன்? (எதிர்க்கட்சியினரின் கரகோஷம்.)”

“ஆகவே, மற்றொன்று சொல்லுகிறேன். நீதி ஸ்தலங்களிலெல்லாம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியின் ஆட்சியிலே, ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் பேய் ஆட்சியிலே, எத்தகைய நிலைமை இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லுகிறேன்.

“இவருடைய மகன் ஸ்ரீ நரசிம்மன் பார்லிமெண்டுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது சம்பந்தமாக அவருடைய தேர்தல் வழக்கை விசாரிக்க சேலம் ஜட்ஜாக இருந்த ஸ்ரீ நடராஜ நாடாரை சேர்மனாகக் கொண்ட ஒரு ட்ரைபுனலை சென்ற அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஸ்ரீ நடராஜ நாடார் தலைவராகவும், ஸ்ரீ விஸ்வநாதய்யரும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண அய்யரும் ட்ரைபுனலின் அங்கத்தினர்களாகவும் இருந்தார்கள். அந்த மூவரில் ஒருவராகிய ஸ்ரீ நடராஜ நாடார் ரிடையர் ஆவதற்கு 7 மாதம்தான் இருக்கிறது; இந்த 7 மாதத்திற்கு முன்னால், அவரை சேலத்திலிருந்து ஸௌத்கனரா ஜில்லாவுக்கு

[Sri K. T. Kosalam] [17th December 1953]

‘புட்பால்’ அடிப்பதபோல் - 500 மைல்களுக்கு அப்பால் - மாற்றிவிட்டார். அங்கிருந்தவரை ‘threaten’ பண்ணினார். ‘சேர்மன்ஷிப்பை ராஜினாமா செய்’; உங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் தருகிறேன்’ என்றும் சொன்னார். இதை நான் challenge பண்ணுகிறேன்: ‘ராஜினாமாவை வாங்-னார்; வாங்கிவிட்டு, அந்த இடத்தில், ஒருவரை நியமித்தார்.’ யாரை? ஸ்ரீ அனந்த நாராயணய்யர் என்பவரைப் போட்டுக்கொண்டார். தன்னுடைய மகனுக்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்கின்றேன் என்று நீதியிலேயே தலை யிடவும் செய்கின்றார். ரிடையர் ஆவதற்கு 7 மாதமே இருக்கும் ஒருவரை 500 மைலுக்கு அப்பால் ‘டான்ஸ்பர்’ செய்திருக்கின்றார் என்றால், இது அடுக்குமா? இன்றிருக்கிற உயர்நீதிமன்றம் ஆட்சேபணை தெரிவித்தது; அதையும் பொருட்படுத்தாமல், ‘threaten’ பண்ணி, ராஜினாமா வாங்கினார்.

“அடுத்தபடியாக, இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஸ்ரீ சப்பராஜ் என்பவர் ட்ரைபுனல் மீது வழக்கு தொடர்ந்து, அவர் ஹை கோர்ட்டில் ஒரு ‘writ’ file பண்ணியிருந்தார்; நானும் file பண்ணியிருந்தேன். ஆனால், கவர்ன்மென்ட் ப்ரீட்டர் அதற்கு வந்தார். கோர்ட்டிலே வந்து என்ன சொன்னார் என்றால், சர்க்காருக்கும், இதற்கும் சம்பந்தமில்லை, பெடிஷனர் இருக்கிறார், ரெஸ்பான்டென்ட் இருக்கிறார். அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள்; சர்க்காருக்கு இதில் சம்பந்தம் இல்லை என்று கோர்ட்டிலே சொல்லிவிட்டு அவர் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

“ஆனால், ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியின் பேய் ஆட்சி இந்த நாட்டில் எவ்விதம் இருக்கிறது? முதல் மந்திரியை எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு, என்னுடைய writ பெட்டிஷனுக்கு, அட்வகேட்-ஜெனரலை ஸ்பெஷலாக appear-ஆகச் சொல்லி மெமோ அனுப்பினார் என்றால், இதைவிட பேயாட்சி வேறென்று இருக்க முடியுமா என்று கேட்கின்றேன்? (எதிர்க்கட்சியினரின் கரோஷம்.) என்னுடைய தேர்தல் பெட்டிஷன் முடிவு சீக்கிரம் தெரிந்திடும். இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நான் இங்கு மெம்பராக இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரிக்கு நான் ஒன்று சொல்லுகின்றேன். கட்சிக்கூட்டத்தில் நாமினேட் மெம்பராக வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லியிருந்தால் அன்று உங்களை அந்தக் கட்சிக் கூட்டத்திலேயே தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கமாட்டோம். மக்களிடத்தில் சொல்லுகிறேன்: “மறைமுகமாக, கொல்லைப்புறவழியாக நாமினேஷன் மெம்பராக வந்து எங்களை எமாற்றிவிட்டார். அது தெரியாமல் தலைவராக தேர்ந்தெடுத்துவிட்டோம்.”

“பொதுமக்களிடையே போய் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வரவேண்டுமென்று எங்கள் தலைவர் பண்டித நேரு சொன்னார்; நாங்களும் சொன்னோம். எங்களுக்குத் தெரியாமல் நாமினேஷன் பண்ணிக்கொண்டு வந்தவிட்டார்.

“இன்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இப்பொழுது இங்கு ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி இல்லாவிட்டாலும், ‘proceedings’ஐ அவர்கள் பார்க்கவேண்டும்.

“நான் சொல்லுகின்றேன், இந்த ராஜ்யத்தில் மக்கள் அரசாங்கம் நடக்கவில்லை, பத்திரிகை அரசாங்கம் நடக்கிறதென்று. பத்திரிகைகள் எல்லாம் ‘ராஜாஜி நிர்வாகம் இருக்கவேண்டும், ராஜாஜி நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும்’ என்று அங்கலாய்க்கின்றன.

“ஜாதி போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். ஜாதி போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிற ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி, ஜனங்களிடையே ஜாதி வித்தியாசம் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகின்ற அவர், ஜாதி வெறி ஆடுகின்றார். அவர் ஜாதி வெறியை விட்டு பிறருக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டும். அப்பேர்ப்பட்டவர் அதிகாரத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று பத்திரிகைகள் அங்கலாய்க்கின்றன.

17th December 1953] [Sri K. T. Kosalram]

“எங்கும் லஞ்சம் தலைவிரித்தாடுகிறது. ஜாதி வெறி இவருக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லுகின்றேன். அவருடைய கல்வித்திட்டம் மக்களை மாக்களாக ஆக்குவதற்கு கொண்டுவந்த திட்டம் என்று சொல்லுகிறேன்; சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் நிச்சயமாக காங்கிரஸ் கட்சி சக அங்கத்தினர்கள் நிச்சயமாக இதைத் தூக்கி ஏறிவார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை.

“ஆனால், அவருக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்: ‘என்னுடைய தொகுதி காலியாகப் போகிறது பார்க்கப் போகிறீர்கள். அந்த இடத்தில் ராஜாஜி வந்து தனது கொள்கையை வைத்து நிற்கட்டும். ‘ஒருகுஞ்சு அல்லது ஒரு குட்டியைப்போட்டு உங்களுடைய டெபாஸிட் தொகையை வாங்க முடியாமல், மண்ணைக் கவ்வும்படிச் செய்ய முடியும்’ என்று நான் சொல்லுகின்றேன்.

“ஆகவே, ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் பேய் ஆட்சியைப்பற்றி சொல்லும்போது நீதி ஸ்தலத்தில் அவர் தலையிடுகின்றார். இந்த நாட்டிலே நேர்மை பாதிக்கப் படுகிறது என்று மக்களிடத்திலே சொல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். இம்மாதிரியான ஆட்சி இந்த நாட்டிலே நடத்தப்படுகிறது.

“ஸ்பாயில் ஸிஸ்டத்தில் ஷேர் பண்ணவேண்டுமாம்! யார் ‘ஷேர்’ பண்ணவேண்டும்? என்று கேட்கிறேன். நீங்கள் யாருக்கு ஷேர் பண்ணிக் கொடுக்கின்றீர்? என்று கேட்கின்றேன்.

“இந்த அலெம்பனி ஒரு கமிட்டியை அமைக்கட்டும், விசாரிக்கட்டும்.

“நான் சொல்லுகிறேன்: அன்றைய ராஜாஜி இன்று இல்லை. வயது 75 ஆகிவிட்டது அவருக்கு. அவரிடத்தில் போகின்றவர்கள் ‘ஆர்த்தடாக்ஸ்’ கொள்கையில் உள்ளவர்கள். மனிதர்கள் யாரும் போவதில்லை. செத்துப்போகின்ற கிழங்குகள் போகின்றன. கிழங்குகள் ஜாதி வெறியை ஊட்டுகின்றன. அவர்கள் சொல்லுகிற ஆட்களுக்கு கொள்ளையிப் பங்கு கொடுக்கிறார். ஆகவே, கொள்ளையடிக்கின்றவர் பங்கு உனக்குத் தரமாட்டேன் என்று அவர் சொல்லும் போதுதான் ஜாதி வெறி இருக்கின்றது.

“கொள்ளையில் பங்கு! நீங்கள் கொள்ளை அடிக்கின்றீர்; அதிலே நாங்கள் பங்கு கேட்கிறோம்! யார் பங்கு கேட்கிறது? பங்கு கேட்பதற்கு எங்களுடைய சொத்தா? அரசாங்கத்தின் சொத்து, பொது மக்களின் சொத்து. பொது மக்களுடைய லோட்டு வாங்காமல் நாமினேஷனில் நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் லோட்டு வாங்கி வந்திருக்கிறோம். பொது மக்களுடைய லோட்டுப் பெற்று இத்தனைபேர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு இல்லாத உரிமை உங்களுக்கு எங்கிருந்து வந்தது என்று கேட்கிறேன். சட்டசபைக்கோ, சட்டசபைக் கட்சிக்கோ கட்டுப்படாத தலைவன் இருக்கமுடியாது. கொள்ளையடிக்கின்றவர்களின் தலைவராக இருந்தால், கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவனாகத்தானே நீங்கள் இருக்கவேண்டும்? இதைத் தவிர வேறு யாராக இருக்கமுடியும்? கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், கொள்ளையில் பங்கு கேட்பதாகச் சொல்லுகிறவர் உடனே ராஜினாமா செய்துவிட்டு வரவேண்டும். இரண்டில் ஒன்று செய்யவேண்டும்.

“காங்கிரஸ்காரர்கள் நியாயத்தைச் செய்தோம். எங்கள் தலைவர் பண்டித நேருவிடம் நாங்கள் ராஜாஜி செய்யும் தவறை சொன்னோம். சட்டபூர்வமாகச் சொன்னோம். தவறாகச் சொல்லவில்லை. இன்று நீதி ஸ்தலத்தின் முன்னால் ‘ரெபர்’ பண்ணட்டும். ராஜாஜி மீதுள்ள குற்றச் சாட்டை ருஜு செய்கிறோம். பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவிடமும் குற்றச் சாட்டை நாங்கள் சொன்னோம்.

“கொள்ளைக்கூட்டத்தில் பங்கு. கொள்ளைக்காரர்கள் என்று எங்களைப் பேசவேண்டுமானால், இன்று இங்கு என்ன செய்யவேண்டும்? அந்தக்

[Sri K. T. Kosalram] [17th December 1953]

கொள்ளைக்கூட்டத்திற்கு தலைவரை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால், சொன்ன இடத்திலேயே விலகுவதற்கு தயாராய் இருக்கவேண்டும். இரண்டில் ஒன்று செய்யவேண்டும்.”

SRI V. MUTHU :—“பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார், கனம் மெம்பர் அவர்கள் இங்கு பட்ஜெட்டைப்பற்றி பேசுகிறார்களா? அல்லது வெளி விஷயத்தையெல்லாம் பற்றி பேசுகிறார்களா?”

*** SRI K. T. KOSALRAM** :—“அங்கத்தினர்களுக்குள்ள உரிமை இன்னது என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அறியவில்லை போலும்! பொது மக்கள் பணத்தை வாங்குகிறார். ஒரு சம்பளம் மட்டுமல்ல. இரட்டைச் சம்பளம் வாங்குகிறார். ஆகவே இரட்டைச்சம்பளம் வாங்குகிறவர் களைப்பற்றி பேசுவதற்கு இந்த மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி களுக்குச் சர்வ அதிகாரம் இருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர் மறந்துவிட்டார் போலும்.”

“அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்யப்போவதாக இப்பொழுது அரசாங்க அரசியல் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்களிலும் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை மாகாணத்திலே, குறிப்பாக, தமிழ் நாட்டிலே இந்த கான்ஸ்டிடியூஷனல் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், ஜவஹர்லால் நேருஜி அவர்களிடம் இந்த நாட்டிலுள்ள ‘weaker section of the people’ இவர்களுக்கெல்லாம் சலுகைசெய்யவேண்டுமென்று ராங்கள் போய் முன்னால் சொன்னோம். சொன்னவுடனே, ‘கான்ஸ்டிடியூஷனை திருத்தகிறோம்’ என்று நேருஜி அவர்கள் சொன்னார்கள் என்பதைப் பார்த்திருக்கலாம்.”

*** SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR** :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to a point of order. The hon. Member is speaking in Tamil and from the applause from hon. Members, I think some salient points are made by the hon. Member. But I do not understand anything. The only thing I am able to make out is that the hon. Member does not bring forward any of the people's demands; but something else. May I request the Deputy Speaker to have his speech translated so that we could understand what the hon. Member says?”

SRI K. T. KOSALRAM :—“இது ஒரு பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர் மிஸ்டர் டிபுடி ஸ்பீக்கர்?”

DEPUTY SPEAKER :—“It is not a point of order. The hon. Member may continue.”

*** SRI K. T. KOSALRAM** :—“இந்த கான்ஸ்டிடியூஷனலே திருத்தம் செய்யவேண்டுமானால், ஏராளமாக திருத்தங்கள் இருக்கின்றன. மந்திரிகளில் இவர் பெரியவர், அவர் சிறியவர், நேரு பெரியவரா, இவர் பெரியவரா, என்ற போராட்டம் வேண்டாம். ஸ்ரீ ராமசாமி நாயக்கர் மட்டும் வட நாடு தென்னாடு என்று பேசவில்லை. நமது ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் வடநாடு தென்னாடு என்றும், வட நாட்டு ஆதிக்கம் இருக்கிற தென்பதையும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே, நேருவைக் கீழே தள்ள மறைமுக போராட்டம் வேண்டாம். அமைச்சர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். தமிழ் நாட்டிலே உங்களுக்கு ஏதாவது அக்கறை இருக்குமானால், உங்களுக்கெல்லாம் முதல் அமைச்சராக இருப்பவரைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். சட்ட சபையிலிருந்தே ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்துங்கள். கான்ஸ்டிடியூஷனுக்கு இத்தகைய அமெண்ட்மெண்டு வேண்டுமென்பதற்காக அந்தக் கமிட்டியாரின் யோசனையைக் கேளுங்கள். தமிழ் நாட்டில் இன்றிருக்கக்கூடிய வெறிகளைத் தவிர்க்கவேண்டுமானால், கான்ஸ்டிடியூஷனலில் திருத்தங்கள் ‘provide’ பண்ணித்தான் ஆகவேண்டும். யார் ஒருவர் ஜாதி வெறியாக இருக்கின்றாரோ, அவர் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவராக இருக்கட்டும்—அப்

17th December 1953] [Sri K. T. Kosalam]

பேர்ப்பட்டவரை மக்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கமுடியாது. எந்த ஜாதியாராக இருந்தாலும், ஜாதி வெறிக்கு இடம் கொடுப்பவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கமுடியாது. பிராமணரல்லாதவராக இருந்து, பிராமண ஜாதியைத் துவேஷித்தாலும், அவர்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கமுடியாது. பிராமணர்களும் இந்த நாட்டிலே வாழ்கின்ற மனிதர்கள் தான். அவர்களும் இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள் தான். அவர்களுக்கும் உரிமை உண்டு. அதில் வித்தியாசமே இல்லை. மற்றவர் களுக்கு எந்த உரிமை இருக்கிறதோ, அந்த உரிமை இவர்களுக்கும் இருக்கின்றது. இத்தகைய நிலைமையைப் போக்குவதற்கு காணஸ்ட்டி யூஷனை திருத்தவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு இந்த சட்டசபையில் ஒரு கமிட்டி நியமித்தால் மிக மிக நன்றாக இருக்கும்.

“இப்பொழுது நான் பேசுகிறேன். ஆனால், அடுத்த முறை சட்ட சபை அங்கத்தினராக இருப்பேனோ என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. நான் மெம்பராக இருப்பேனோ இல்லையோ என்பது முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

“பருளேகர் கமிட்டி ரிப்போர்ட் என்னுடைய பெரிய மசோதா என்றும் ‘பாலிஸி’ என்றும் மக்களையெல்லாம் முன்னுக்குக் கொண்டு வருகிறேன் என்றும் சொல்லுகிறார். முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமானால், அவருடைய திட்டப்படி தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே நாங்கள் சொன்னோம், Basic Education வேண்டுமென்று சொன்னோம். அது தான் பருளேகர் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டிலும் இருக்கிறது. அதை ‘imple-ment’ பண்ணவேண்டுமானால், ரூபாய் 7 கோடி முதல் 10 கோடி வரை செலவு செய்தாகவேண்டும். 10 கோடி ரூபாய்க்கு இந்த ராஜ்யத்திலே நிதி நிலைமை இல்லவே இல்லை. ஆகவே, நிதி நிலைமை இல்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் திட்டத்தையே தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், இங்கிருக்கிற அங்கத்தினர்களெல்லாம் கோமாளிகளாக இருக்கமாட்டார்கள். காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஏமாந்து போகமாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவே ‘ஷிப்ட்’ முறை அடிக்கப்படவேண்டும். ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி அங்கிருந்து கொண்டு வந்து சேர்த்திருப்பது என்னதான் இருந்தாலும், கவர்னராக இருந்தபோதும், கவர்னர்-ஜெனரலாக இருந்தபோதும், சேர்த்து வைத்திருந்தாலும், சில லக்ஷம் ரூபாய்தான் இருக்கும். அதை அவர் வைத்துக்கொண்டு செலவு செய்தாலும் போதாது. 10 கோடி ரூபாய் போடுவது என்று அந்தத் திட்டத்தை பருளேகர் கமிட்டி சிபார்சு பிரகாரம் செய்வது நடக்க முடியாத காரியம். ஆகவே, புதிய கல்வித்திட்டத்தை இந்த நாட்டிலிருந்து எடுத்தாக வேண்டும். இந்தக் கல்வித் திட்டமானது ஒரு விஷமத்தனமான ஒரு கல்வித்திட்டம். அந்தத்திட்டத்தை பொதுமக்கள் எதிர்த்து வருகிறார்கள்.

“இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு, என்னுடைய ஜில்லாவில் தேர்தலில் நிற்க முடியுமா? என்னுடைய தொகுதியில் இல்லா விட்டாலும், ஸ்ரீ கணபதி அவர்களுடைய ஸ்தானத்தை ராஜினாமா செய்யச் சொல்லி, அவருடைய தொகுதியில் அமைச்சர் யாராவது நின்றாலும், தோற்பது நிச்சயம் என்று சொல்லுகிறேன். என்னுடைய தேர்தல் ட்ரைபுனலிடம் இருப்பதால் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

“என்னுடைய ஜில்லாவிலே வாருங்கள். கல்வித் திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்று பாருங்கள். நீங்கள் எங்கே போகின்றீர் என்று பார்ப்போம். அதை நடத்துவதானால், உங்களுடைய முடிவுகளை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் இந்தப் பேயாட்சி இல்லாமல் நல்ல காங்கிரஸ் சர்க்கார் அமைக்க கவனித்து அருள்புரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn for lunch.”

[17th December 1953]

(After lunch—3 p.m.)

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, a Nambudiri was appointed accountant of a ‘ kovilalam ’.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Is it a story or a fact? ”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ It is partly a fact and partly a story. When he found the same items being repeated everyday, to save time and trouble he began to write ‘ as yesterday ’. Our Budget is like the account of that Nambudiri. It is an yesterday’s Budget and not a Budget for the morrow. I do not at all blame the Hon. the Finance Minister. It is not his individual fault. It is the fault of the system. My only concern is that even after six years of independence, we have not been able to give a new orientation to our Budget.

“ Our proclaimed objective is a Welfare State. But are we proceeding in that line? Certainly not. For, from our experience we find that what little progress we are making is in the direction of a power-State. A power-State thinks in terms of greatness and power of the State whereas a Welfare State thinks in terms of happiness or welfare of the individual citizens. We hear so much of the growing international stature and importance of our country. We even pretend to hold the balance even between the two power blocs of the world. But in domestic affairs we gain prominence only when a place is visited by flood, famine or by a Minister.

“ Sir, there are two important parts in our Constitution, one dealing with fundamental rights and the other with directive principles. Our success in establishing conditions for a Welfare State depends on our ability to implement the directive principles embodied in the Constitution. On a close scrutiny we will find that very often there is conflict between fundamental rights and directive principles and naturally the former prevail and directive principles which are the essence of a Welfare State remain a dead letter, a string of pious homilies only intended to dupe the ignorant public.

“ What are our fundamental rights? To the majority, it is nothing but the right of starvation, unemployment and suicide, and for the happy few to enjoy all the good things of this mundane existence. Therefore when we say we are jealously watching the working of the fundamental rights, it means that we are giving protection to the vested interests to maintain their social status and economic position at the expense and exploitation of the masses. It is the primary duty of every State to find ways and means to provide food, clothing, shelter and employment for its citizens. The Hon. the Finance Minister would say that our food position has improved. He would also point out that we have overstepped the targets fixed for cloth production. He would

17th December 1953] [Sri M. Narayana Kurup]

enumerate also the number of house construction societies that have been formed in the State. However one thing will be admitted by all the Governments and that is, the menace of unemployment is mounting every day. When we think that unemployment is mounting when our pet Five-Year Plan is in progress, it is high time that we opened our eyes. It is a contradiction to the experience of all countries that had anything to do with planning. If it shows anything it only shows that if the aim of our planning is to produce an enlarged edition of the existing society, it is bound to fail. Therefore we must overhaul the basis of our planning. We cannot gather grapes from thistles. While the Hon. the Finance Minister would give me an encouraging account of the food position, I have before me beginning from the 25th of August to 3rd December a catalogue of starvation deaths due to unemployment and poverty. Sometimes it is a whole family of handloom weavers. On another occasion it is a mother with her children jumping into a well. A third is the case of a father and his son rushing before a railway engine for their deliverance. On yet another occasion a poor schoolmaster who served his country for over 20 years, unable to face the misery at home, drowns himself. Explanations are forthcoming in the old bureaucratic style for such incidents. The Government would say that the State had attained a prosperous condition and these were individual cases which were not their concern.

“ Sir, that explanation is a confession of failure of this administration. Indeed the gravamen of the charge which we level against this Government is that, while there is plenty in this country, there is poverty on the other side; while there is glut in the cloth market, people go half-naked and naked, and while there are mansions mocking at the destitutes, people face the fury of the weather in the open streets. When it is claimed that it is only the Congress that can rule this State or this country, probably they are correct because they think the present system of society is ordained by God and they are the fit persons to maintain this *status quo* till eternity.

3-10
p.m.

“ Sir, even on the food front, are we progressing to the extent that is expected? The area of the State is more than 8 crores acres, of which only 46.1 per cent is under cultivation. Cultivable waste and fallows excluding current fallows come to 12.7 per cent. Roughly, we have more than 10 million acres of land to bring under the plough but they have spent colossal sums of money on Grow More Food Schemes and agricultural production. What has been the net gain in 1951-52 or fasli 1361? It is only 3,410 acres which is only a drop in the ocean. Therefore, there is much scope for improvement and the policy of the Government regarding fallow lands being brought under cultivation has not produced the desired result. Sir, the Government themselves are guilty in this respect, inasmuch as in Malabar there is an estate called

[Sri M. Narayana Kurup] [17th December 1953]

'Kuthali' and there are thousands of acres of cultivable waste in this estate and people are applying and applying that they may be allowed, without any Government help, to cultivate those lands but those lands have not been granted on lease.

"Then, Sir, the Hon. Minister for Finance derives some satisfaction from what is called, 'downward trend in prices'. I think, it is too early to rest content with that because in Malabar—though in some other parts of the State it may be falling—the prices of foodgrains and other articles are very high. To-day, a bag of paddy weighing two maunds is selling at Rs. 30 and rice at Rs. 50 to Rs. 55. I believe, this gross disparity in prices is, to some extent, due to zonal system because Malabar is segregated or separated from all other districts of the State. Many representations have been made to the Government that, if they abolish this zonal system, probably the condition of Malabar would be better. The cost of living index in my district is the highest in the State. It is 100 points or so more than what is obtaining in Madras City. The Government promised that if the prices went up, they would commandeer stocks. I do not know what the Government mean by high prices because, according to me, Rs. 30 for a bag of paddy is already high."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up and he should finish his speech in a minute."

* SRI M. NARAYANA KURUP :—"I wanted to speak on so many things but I shall confine myself now to one or two points. One of them is about Irrigation and Electricity. We are thankful to the Government that the Malampuzha Project is well under way but in the execution of this project, the claims of the right bank ryots have been completely ignored. They have petitioned to the Government and it has been enquired into and the report is now before the Government. They do not claim any big concessions or special favours. They may be treated like any other beneficiaries under irrigation schemes and, I hope, the claims of the right bank ryots will be seriously and sympathetically considered by the Government."

3-16
p.m.

* SRI S. THINAKARASAMY THEVAR :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் சபையின் முன்பு சர்க்கார் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள இந்த வரவு செலவு திட்டத்தை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். இது நல்ல மறையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல ஆண்டுகளாக இல்லாத ஒரு விசேஷமான அம்சம் இந்த திட்டத்தில் முக்கியம் வாய்ந்திருக்கிறது. அதாவது இன்று சமர்ப்பித்துள்ள திட்டத்தில் நீர்ப்பாசன திட்டம் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது ஒரு முக்கியத்தவம் வாய்ந்தது. அதுவும் முக்கியமாக மதுரை ஜில்லாவில் வைகை நீர் தேக்க திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கடந்த 40 வருஷ காலமாக இந்த திட்டம் வேண்டும் என்று திருமங்கலம் தாலுகா மக்கள் சென்னை மாகாணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்த மாகாண சரித்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இந்த திட்டத்திற்காக மதுரை ஜில்லா திருமங்கலம் வாசிகள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி போற்றத்தக்கது. இதைச் சொல்லும்போது பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டுவந்தது போல் பல ஆண்டுகளாக கேட்டுக்கொண்டுவந்த இந்த திட்டம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. இந்த திட்டத்தை இப்பொழுது முடிப்பதற்கு சர்க்கார்

17th December 1953] [Sri S. Thinakarasaamy Thevar]

எடுத்துக்கொண்டதற்கு திருமங்கலம் விவசாயிகள் சர்க்காரை மிகவும் பாராட்டுகிறார்கள். இந்த திட்டத்திற்கு சர்க்கார் விசேஷ கவனம் செலுத்தியது மிகவும் போற்றத்தக்கது. இதற்கு என்ன அவசியம் என்பதை குறிப்பிட விரியப்படுகிறேன். அரபிக்கடலில் வீணை போய்க்கொண்டிருந்த பெரியாற்று தண்ணீரை சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் மேற்படி ஆற்றில் அணைக்கட்டி பெரியார் லேக்கில் தண்ணீரை தேக்கி அதன்மூலம் சுமார் இரண்டு லக்ஷத்துக்கு அதிகமான ஏக்கர் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மழை பெய்யும் காலங்களில் அந்த அணை நிரம்பிய பிறகு பாக்கி தண்ணீர் அனுவசியமாக அரபிக்கடலில் போய் விழுந்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்தால் திருமங்கலம் தாலுகா விற்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்துகொடுக்கலாம் என்று அந்த பிராந்தியத்திலுள்ள மக்கள் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய செலவுகளை அந்த பிராந்தியத்திலுள்ள மக்களே தருவதாகவும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அங்குள்ள மக்கள் பெரும்பாலும் குற்ற பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு சமுதாயச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு இந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொடுப்பதுதான் பெரிய சீர்திருத்தமாகும். அவர்களுக்கு பாசன வசதி செய்து கொடுப்பதுதான் பெரிய சீர்திருத்தமாகும். வேறு எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு சீர்திருத்தம் செய்வதாகாது. நாற்பது வருஷ காலமாக அந்த பிராந்திய மக்கள் போராடியதால்தான் இந்த திட்டத்தை சர்க்கார் தயாரித்திருக்கிறார்கள். வேறு ஒன்றும் இல்லை. இது ஒரு புராதன திட்டம். சமீப காலத்தில் இதை மின்சாரத்தோடு, அதாவது ஹைட்ரோ எலெக்ட்ரிக் திட்டத்துடன் சேர்த்து இந்த திட்டத்தை சர்க்கார் அமுல் நடத்தப்போகிறார்கள். இந்த திட்டம் அமுலுக்கு வருவதால் சர்க்காருக்கும் ஆதாயம் இருக்கிறது. திருமங்கலம் தாலுகா ஒரு குற்ற பரம்பரையைச் சேர்ந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கக்கூடிய இடம். அங்குள்ள கள்ளர் சமுதாய மக்கள் சுமார் ஐந்து லட்சம் பேர்கள் அந்த பிராந்தியத்தில் இருப்பார்கள். அங்குள்ள பத்து லட்சம் பேர்களில் அவர்கள் ஐந்து லட்சம் பேர்கள். அதைச் சற்றியுள்ள பிராந்தியங்களிலும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக சர்க்கார் கடந்த 40 வருஷங்களாக அநேக லட்சம் ரூபாய்களைச் செலவு செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவ்விதம் செலவு செய்தும் பிரயோசனம் இல்லாமல் இருக்கிறது. இந்தமாதிரியான ஒரு நீர்ப்பாசன திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால்தான் அவர்களால் உண்மையிலேயே சரியானபடி முன்னேற்றமடையமுடியும். இந்த சர்க்கார் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்றால் இந்த மாதிரியான ஒரு காரியான திட்டத்தைதான் செய்ய வேண்டும். சுமார் நாற்பது வருஷ காலமாக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி இன்று நிறைவேற்றப்போகிறது. அதைக்கண்டு அங்குள்ள மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அதனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவதாக 1911-ம்வருடத்தில் பல ஆயிரம் மக்கள் கூடி திடீயன் கிராமத்தில் ஒரு மகாநாடு கூட்டி சர்க்காருக்கு மகஜர் அனுப்பினார்கள். பிறகு 1915-ம்வருடத்தில் சென்னை சர்க்காருக்கு ஒரு பெரிய தூது கோஷ்டி வந்து இந்த திட்டத்திற்கு பெரும் முயற்சி செய்தார்கள். அதன்பின்னர் 1920-ம்வருடத்தில் சென்னை சர்க்கார் வந்தவுடன் அந்த தாலுகாவின் சார்பாக ஒரு பெரிய தூதுகோஷ்டி அமைத்து இந்த திட்டத்தை அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சர்க்காரை வேண்டிக்கொண்டார்கள். பிறகு 1924-ம்வருடத்தில் சென்னை கவர்னர் லார்டு கோஷன் காலத்தில் இந்த திட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று அந்த தாலுகா வாசிகள் சர்க்காரை அனுகி ஒரு தூதுகோஷ்டியுமே இதை வற்புறுத்திக் காட்டி இருக்கிறார்கள். அதன் பின்னர் 1930-ம்வரு, 1939-ம்வரு, 1945-ம்வரு, 1948-ம்வரு இவ்விதம் தொடர்ந்து பல வருஷங்கள் 1953-ம்வரு வரையிலும் பல முயற்சிகள் அந்த தாலுகாவாசிகள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அதன் பின்னர் இந்த திட்டம் ஒரு அவசியமான திட்டம் என்று கருதி சர்க்கார் இதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்த திட்டத்தினால் அந்த பிராந்தியத்திலுள்ள மக்களுக்கு சென்னை சர்க்கார் பெரிய ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. அதில் பலர் தப்பாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இதற்குப் பெயர் வைகை அணைக்

[Sri S. Thinakarasaamy Thevar] [17th December 1953]

கட்டுத் திட்டம் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் இது வைகை நதியை தேக்கியுள்ள திட்டம் அல்லல் அல்ல. பெரியாற்றிலிருந்து வரும் உபரி ஜலம் பிரயோசனமில்லால் கடலில் போய் விழுவதைத் தடுத்து பாசனத்திற்கு வசதி செய்யக்கூடிய திட்டம்தான் அது. பெரியாற்றில் அணையத் தேக்கி மஞ்சள் தண்ணீர்தான் இப்பொழுது பாசனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. வைகை தண்ணீர் இல்லவே இல்லை. இதை பல நண்பர்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இதனால் வைகை நதி பாசனத்திலிருப்பவர்களை பாதிக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருந்து சொட்டு ஜலம்கூட இங்கு கொண்டுவரப்படவில்லை. வெட்டியாக சமுத்திரத்தில் போய் விழும் சுமார் 400 கோடி கன அடி தண்ணீரைத் தேக்கி அதை சமமாக பாசனத்திற்கு விடுவதற்காகத்தான் இந்த திட்டம். வைகை பாசனத்திலுள்ளவர்களுக்கு இதனால் ஒரு பாதகமும் இல்லை. இதை எல்லோரும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக சமீபத்தில் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாக அதாவது 1953-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீ 11-ல் திருமங்கலம் தாலுகாவில் ஒரு மகாநாடு கூட்டினோம். சுமார் இருபது ஆயிரம் ஜனங்களுக்குமேல் அங்கு கூடினார்கள். திருமங்கலம் தாலுகா வாலாந்தூர் கிராமத்தில் சுமார் இருபது ஆயிரம் பேர்கள் தலைவர்கள் உள்பட கூடினார்கள். அப்படி மகாநாடு கூட்டி இந்த திட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததற்காக சர்க்காருக்கு நன்றி தெரிவித்தோம். இந்த திட்டத்தைக் கூடிய சீக்கிரத்திலேயே அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் போட்டு அதை சர்க்காருக்கு அனுப்பி வைத்தோம். இந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள எல்லோரும் உழைப்பாளிகள். இதற்கு முன்பாக இந்த சட்டசபையின் முன்பாக பேசி இருக்கிறேன். இந்த திட்டத்திற்கு சர்க்காருக்கு ஏற்படக்கூடிய செலவை அங்குள்ள மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். எததனையோ லட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் கால்வாய் வெட்டுவதற்கும், திட்டத்திற்கு வேண்டிய சௌகரியம் செய்வதற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு வேலைகள் செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவையும் செய்ய அந்தப் பிராந்திய மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். சர்க்காருக்கு செலவு இல்லாமல் கால் வெட்டுகளை செய்து கொடுக்கிறோம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக எங்கள் பிராந்திய மக்கள் சார்பாக ஒரு பெரும் வருமானம் இந்த திட்டத்தினால் வருகிறது. அந்த பிராந்திய மக்கள் டைய சீர்திருத்தத்திற்காக ரெக்ளமேஷன் என்ற முறையில் அவர்களுக்கு வருஷத்திற்கு பத்து லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து வருகிறார்கள். இவ்விதம் சுமார் முப்பது வருஷ காலமாக செலவு செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இந்த திட்டம் வந்தால் அதையும் அமுல் நடத்தப்பட்டபின் ஏற்கெனவே சர்க்காரால் செலவழிக்கப்பட்ட இந்த பத்து லட்சம் ரூபாய் மஞ்சள். அதனால் சர்க்காருக்கும் அனுசூலம் இருக்கிறது. இந்த வருஷம் விவசாயிகளிடமிருந்து கடன் வசூலிக்கக்கூடாது என்று ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்ததைப் பற்றி எங்கள் பிராந்திய மக்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இந்த கடன் விஷயமாக ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வருஷம் நல்ல மகசூல் வரப்போவதால் லேவாதேவிக்காரர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும். இப்பொழுது இந்த சர்க்கார் இந்த சட்டம் கொண்டுவந்தது இந்த பிராந்திய மக்களுக்குமாதிரம் அல்ல, மற்ற எல்லா பிராந்திய பொது மக்களுக்கும் பெரிய ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள். இந்த காலத்தில் வறுமையினால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வறுமை எங்கு இருக்கிறது என்றால் அது இந்த கள்ளர்கள் இருக்கும் இடங்களில்தான் அந்த வறுமையைப் பார்க்கலாம். தென்னாட்டிலுள்ள கள்ளர்களைப் பார்த்தால் வறுமை என்றால் என்ன என்பது நன்றாகத் தெரியும். இம்மாதிரி வறுமையாகவுள்ள, பரம்பரையாக குற்றத் தொழிலை நடத்துபவர்களுக்கு இந்த சட்டம் நன்மையை அளிக்கிறது. இந்தக் குற்றப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி, கசக்கிப் பிழிந்து நசுக்கி வந்தார்கள்.

17th December 1953] [Sri S. Thinakaranasamy Thevar]

சமார் முப்பது வருஷங்களாக இந்த குற்றப் பரம்பரைச் சட்டத்தால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். இந்தமாதிரியான ஏழை மக்களுக்கு இந்த சட்டத்தினால் விசேஷமான ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள்.

“அடுத்தபடியாக சென்னைக்கு அடுத்தபடியான நகரம் மதுரை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்பொழுது அங்கு மெடிகல் காலேஜ் ஒன்றை ஏற்படுத்துகிறார்கள். அதை அரிதமாக நடத்த வேண்டும். அந்த வேலைகள் அரிதமாக நடைபெற சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எங்கள் ஏழை பிராந்தியத் திற்கு மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். இன்னும் மின்சார வசதி யுள்ள இடங்களை விஸ்தரிக்க வேண்டும். பல தாலுகாக்களில் உள்ள (Headquarters) ஹெட் குவார்ட்டர்ஸ் ஆஸ்பத்திரியை சர்க்கார் எடுத்து நடத்துகிறார்கள். ஆனால் எங்கள் தாலுகாவாகிய திருமங்கலம் தாலுகா வில் மட்டும் சர்க்கார் எடுத்து நடத்தவில்லை. அதுவும் சர்க்கார் அவசிய மாக எடுத்துக்கொண்டு நடத்தவேண்டும் என்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதுவரையில் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு நடத்தாமலிருப் பது வருந்தத்தக்க விஷயம். இதை சீக்கிரத்திலேயே சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டு நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, 3-30
I am hardly happy over this half-year's Budget.” p.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ You can never be happy about it! ”

* SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ I am hardly happy and I did not expect anything spectacular or sensational about it and it is indeed as I have expected it to be. In a Welfare State the very touchstone of a good Budget is that it should ameliorate the lot of the common people within the State and, if we apply this test, we find that this Budget is also of the usual humdrum, halting and dull variety. There is nothing about this Budget which could enthuse the masses.

“ In this country and, in our State in particular, we find many new gigantic problems facing us which are growing every day. The Government must certainly be aware of the vast unemployment among the young and the old in this country which has been growing in magnitude from time to time but they have hardly done anything and have not even moved their little finger in the direction of solving this problem. I fancy they have recognized it but they have left it alone probably in the fond hope that their Five-year Plan would in the distant future try to tackle it and that therefore it was none of their responsibility now and that they need not bother themselves about it. This growing unemployment and the large army of destitutes thrown out on the streets are a heart-rending sight. As my hon. Friend, Sri M. Narayana Kurup, told us the destitutes that have been thrown into the Malabar district from the Tamil districts and even the gradual destitution that is overtaking the poorer classes in Malabar require some kind of drastic and immediate remedy but the Government are probably too complacent to tackle the situation.

“ Again some work or some scope for activity must be found for the teeming millions of unemployed young men. The Constitution lays down the right to work and, probably, the right to

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [17th December 1953]

be paid but then there is really no work for people who are prepared to work. It is certainly the obligation of a Welfare State to make provision in this behalf.

“ Then again there are many common things that have been said about the lack of medical facilities all over the country for the poor people and nothing has been done in this direction in this Budget.

“ Among the many other things, the most important one is that of rural credit. I think it will be certainly within the knowledge of the Hon. the Finance Minister that rural credit has been completely shaken by the Ordinance that has recently been passed and which I certainly welcome. The Ordinance has no doubt given some measure of relief but unfortunately it has shattered the credit of the ryot before the indigenous money-lender. Unless there is an extensive system of rural credit rushed into the breach and the situation is tackled by Government, it is likely that the Ordinance may boomerang on the ryot himself. Far from doing good, as expected, it might do positive harm because the ordinary money-lender will decline to give any loan hereafter to the ryot. Having lost his credit on account of the Ordinance and at the same time there being no alternative source for him, he will be absolutely at the mercy of the money-lender and instead of borrowing, according to ordinary modes of credit transactions, he will have to part outright with his property before he can get any money. It is really a case where the real objectives of the Ordinance cannot be fulfilled unless the Government are prepared, not merely to take a negative stand by directing the money-lenders not to levy or collect their dues, but also to take up the positive measure of rushing up to the people of the rural areas an immediate, active and extensive system of rural credit. The present co-operative credit societies are more or less moribund and do not function effectively. The ryot has no faith in the rural credit society because it takes months and months and even then while some people get loans, there are others who do not get loans and their applications simply get petered out. Unless the Government rush in a machinery for rural credit or get the co-operative machinery for agricultural credit working busily among the ryots, it is impossible to salvage the rural masses of our country who are really on the verge of collapse because their credit has been shaken. I therefore submit that Government would take due note of this particular factor at least in the coming Budget which is to be introduced in February next. By itself the Ordinance is a negative thing and unless the Government do something positive by way of large allotments for takkavi loans or set apart large amounts for the Co-operative Department to be distributed to the ryots as loans, there is no hope for the ordinary ryot to come out of his present sunken state of indebtedness.

“ Speaking about my own district of Malabar, I wish to emphasize that the Government have failed to treat it on a proper

17th December 1953] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

footing. This district has been more or less a kind of Cinderella district. So far as I am aware, little attention has been paid to the welfare of the people of this district. For instance, the food prices which have been soaring high in Malabar have not been curbed or controlled by any active or effective steps. I have appealed to the Hon. the Finance and Food Minister and he has promised to look into the matter and I hope something will turn up out of it.

“ Then again there is the longstanding demand for rural electrification in Malabar. Without supplying electricity to the rural parts, it is impossible to improve the lot of the agriculturists. In Malabar we do not have big projects as we have in certain other districts. The Malampuzha and one or two other minor projects will be probably all that we can have on account of the terrain. All the villages must have supply of electricity so that we can take advantage of the enormous rainfall and the water in the channels for agricultural purposes. Rural electrification for Malabar has been an old demand and, I think, has always been turned down on the trite plea that there was not enough finance. I suppose this demand will have a better deal at least in the coming year.

“ As regards the administrative side, we have been all along clamouring for some kind of intensive rural work. There are some firka development taluks but they are all nominal and do not function effectively. We really want the rural masses to be employed and the question is how we are going to give them employment. It can be done only by some kind of intensive swadeshi movement whereunder the Government will play a leading part in promoting a number of cottage industries among the people. At present the Rural Welfare Department is hardly doing anything in this direction. Cottage industries exist perhaps only in name and there is no sizable industry. Probably the amount set apart for promotion of cottage industries is very limited. We must have an actively working department which will promote cottage industries among the people inducing in them the consciousness that only such a swadeshi movement can give more and more employment to the people. The Government have done hardly anything at all in this direction.

“ Again, as regards my district of Malabar, I wish to bring home to the Government the urgent need for more and more rural communications. As the hon. Gentleman, Sri T. Anantha Pai, was emphasizing, rural communications do not simply exist in various villages in Malabar and, probably, in South Kanara also it is so.

“ Unless we have rural communications, either water-ways or more and more of country roads, it is impossible to have civilized existence in the villages. In Malabar, although the people are trying hard to adopt a measure of self-help by coming forward in the panchayats and trying to have some kind of country roads, the Government have been cold-shouldering the whole scheme by not

[Sri V. R. Krishna Ayyar]

[17th December 1953]

allotting any amount by way of contributions. Something more positive, something which will really bring home to the masses in the villages that the Government are alive to their needs must be done in the matter of rural communications. So far as medical facilities go, the villages have been neglected. So far as rural roads go, the villages have been neglected. So far as rural electrification goes, every village and even many towns have been neglected. This state of affairs must vanish. It is not as if we are asking for all kinds of expenditure but offering nothing by way of constructive suggestions for improving the resources of the State. I may also point out in this connexion that the Public Works Department will do well to investigate the possibilities of generating electricity in the frontiers of Wynaad taluk in our district. In the southern frontier of Wynaad taluk, there is the possibility of exploitation of a water-fall near about Vayithri, and if this is exploited, it will yield an enormous amount of electric power. Similarly on the Perambra side, another side of the same Wynaad taluk which is a very elevated place, about 3,000 feet high, there is a sudden drop of about 2,000 feet from Wynaad to Kurumbranad taluk. I have actually seen the place. Several people feel that if only Government pay a little more attention to these schemes, investigate them fully and try to take them up, there is every possibility of producing an enormous amount of electric energy in Malabar itself. The potentialities of production of electric power are enormous in Wynaad taluk in Malabar district if only the Government would turn their eye in that direction.

“As regards taxation measures, of course, nothing new has been suggested. People will have a sigh of relief when there are no new taxes. The present land revenue system which is a most out-moded one must be replaced by an agricultural income-tax which will be very equitable and which may, more probably, bring additional revenue and will also get rid of unnecessary staff like the village karnam and other officers who are a kind of prop for the Government. We can have a rationalized system of agricultural income-tax in the place of the present land revenue system. Again on the taxation front, I would beg to point out that the present enforcement of the multi-point sales tax is like killing the goose that lays the golden eggs. There have been complaints that the enforcement has been carried out in such a manner that business slumps and many people, at least the smaller fry—though the bigger sharks may escape—succumb and sometimes even close down their business. It is high time that the Government review their policy regarding sales tax and the mode in which it should be collected.

“On the Prohibition front, it is time that the working of the Prohibition Act is reviewed. There is certainly no reason for sympathising with those big people who will pay for high-class hot drinks and we can have a large revenue by levying a tax upon such drinks and we can save the common man by a more intensive working of the Prohibition Act at the lower levels. At present

Prohibition is being worked as a sham and I think it hardly works in several areas. It is high time that popular support is harnessed to make the working of the Act really successful, and at the same time we can levy a tax by making the rich pay heavily if they want to have a taste of costly drinks. We can thus supplement our revenue on the Prohibition side. I have already explained how we can augment our revenues by raising the rates of sales tax and changing it from multi-point levy to single point and by introducing an agricultural income-tax in the place of the present land revenue system. There is also no reason why the Court-Fees Act should not be rearranged, realigned and rationalized. At present any lawyer who is conversant with the working of the Court Fees Act knows that it is full of anomalies and if it is made more sensible and just, there will be perhaps augmentation of revenue and at the same time elimination of patent anomalies and absurdities in that Act. It is time that these things are thought out and some original thinking along these lines is done. I do not know why the nationalization of transport has not been extended to other cities like Coimbatore, Madurai, Kozhikode, etc. In the City of Madras the nationalized city transport has been working fairly well and its extension to other towns would bring more revenue to the coffers of the State. I, therefore, submit that there may be a reorientation of our Budget proposals at least in the next Budget so that the common man may feel that the impact of the Budget upon him is something more exhilarating and enthusing than the dull one we are now having."

[illegible]

“മലബാറിൽ വൈദ്യസഹായം നൽകേണ്ടതിനെപ്പറ്റിയും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. മലേറിയം പിടിപെടുന്ന ഏറനാടു താലൂക്കിന്റെ വല ഭാഗങ്ങളിലും അസ്സതി കളും മറ്റും ആവശ്യമാണെന്നു അ പിടത്തെ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോഡിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടതായിത്തീർപ്പാൽ കലക്ടർമാരിൽനിന്നു ഹണ്ടിലെണുന്ന് മറുപടി ലഭിച്ചു. പ്രയോജി താലൂക്കു ഹെഡ് ക്വാർട്ടേഴ്സ് അസ്സതിയിലാണെങ്കിൽ ട്രൈപ്പിങ്ങും ബിൽഡിങ്ങും സെലക്ഷനും

[Sri M. Chadayan] [17th December 1953]

ഇല്ല. സ്റ്റാഫ് പോരാ, മരുന്ന പോരാ, അങ്ങിനെയൊരു നിലവാരമുള്ളത്. ഇതെക്കുറിച്ചു കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ബഡ്ജറ്റ് സമ്മേളനങ്ങളിലും ഞാൻ ആവലാതി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഗവണ്മെന്റ് ഇതുവരെ യാതൊന്നുംതന്നെ ചെയ്യുകയുണ്ടില്ല. മരുന്നില്ലാത്തതിനാൽ കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകണമെന്നും ഏറനാട്ടു താലൂക്കിൽ പുകട്ടൂർ, വണ്ടൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആസ്ത്രാക്ടുകളുണ്ടാകണമെന്നും ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. മലേറിയ തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങൾ പിടിച്ചുപറ്റ കഴിവുള്ളവരുടെ വരവ് രജിസ്ട്രാർ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കണം. ആരീക്ഷോടു ആസ്ത്രാക്ട് ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കണം.

“മലബാറിൽ നെല്ല് വില കയറുകയും നൂറു സേറിംഗ് 50 ക കണ്ടു മലബാർ കലക്ടർ വില നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാർക്ക് വലിയ നഷ്ടമാണ്. 30 ക. നെല്ല് ചില നിലങ്ങളിൽ വാൻ ഗവണ്മെന്റ് കച്ചവടം പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. പാലക്കാട് താലൂക്കിൽ മില്ലടമസ്ഥന്മാരാണ് അധികം നെല്ലുവാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് വില കൂടുവാൻ കാരണം. അതിനെ ഗവണ്മെന്റ് നടപടി എടുക്കണം. പണക്കാർ നെല്ല് വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നെല്ല് വില കൂടുവാൻ കാരണം. നെല്ല് ഗവണ്മെന്റ് പിടിച്ചെടുത്തു വിതരണം ചെയ്യണം. ഇങ്ങിനെ സംഭരിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള നെല്ല് ഗവണ്മെന്റ് വിലക്കുവാങ്ങി നാട്ടുകാർക്ക് വിതരണം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ വാസ്തവത്തിൽ ഈ വിലക്കുയോഗത്തു തടയാൻ സാധിക്കും. പണക്കാരായ മില്ലടമസ്ഥന്മാർ കൂടുതൽ വിലക്ക് നെല്ലുവാങ്ങി അരിയ്ക്കുക സാധ്യമായ തൊഴിലാളികൾക്ക് വില്പനയ്ക്കൊടുക്കും അധിക വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുമായിരിക്കും. ഗവണ്മെന്റ് റേക്കൻ ഷാപ്പുകളും കൂടുതൽ അരി വിതരണം ചെയ്യുകയും അരിയ്ക്കു വില കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം മില്ലടമസ്ഥന്മാർക്ക് നെല്ലുവാങ്ങുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഗവണ്മെന്റ് ഇക്കാര്യത്തിൽ മേന്മയുള്ള നടപടികളെടുക്കണം എന്നായിരിക്കണം.

“മലബാറിൽ ഏറനാടും അടിയന്തിരമായിട്ടുള്ള മറ്റൊന്നും ഹരിജന പ്രശ്നമാണ്. ഏറനാട്ട് താലൂക്കിനെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ ഹരിജനങ്ങൾക്കും മുസ്ലീമുകൾക്കും യാതൊരു പരിവർത്തനവും വന്നിട്ടില്ല. അവിടെ വൈദ്യസഹായമില്ല, വിദ്യാഭ്യാസമില്ല. മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾ ഇന്നും എല്ലാ ചട്ടത്തിലും വളരെ പിന്നോക്കമാണ്. അവിടത്തെ ഹരിജന് മേൽമേൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് പറയത്തക്ക യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. മലയാളം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത കാര്യമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മലബാർ ഹരിജൻ വെൽഫേർ ആഫീസർ. അതുകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും വെൽഫേർ ആഫീസറെക്കൂടെ സംസാരിക്കുന്നതിനും കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി മേന്മയുള്ള പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും നില്പാഹരിയ്ക്കുതക്ക ഒരു നില അപ്രാപ്യമായിട്ടുണ്ട്. മലയാളം അറിയാവുന്ന ഒരു വെൽഫേർ ആഫീസറെ മലബാറിലേക്ക് നിയമിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ട് പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ഹരിജനങ്ങൾക്കു തന്നെ ഗസറ്റഡ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായുള്ളൊരു ഹരിജൻ വെൽഫേർ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ചുമതല ഒരു ഹരിജനെതന്നെ ഏല്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കും വളരെ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ട്. ഇക്കാര്യവും ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

“പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽനിന്നു ഹരിജനങ്ങൾക്ക് ന്യായവും നീതിയും ലഭിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഹരിജൻ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ഒരു ആവലാതി കൊടുത്താൽ പോലീസ് സ്ഥലത്തു് ചെന്നു റേനേഷണും നടത്തി നടപടി എടുക്കുന്ന ഒരു ഫ്രാക്ടീവ്. പ്രതി പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽചെന്നു കണ്ടതിനുശേഷം കുറ്റവാളികൾക്കു നേരെ നോട്ടീസായിരിക്കും കിട്ടുന്നത്. ജില്ലാതലത്തു കോടതിയിൽ പോയാലും ഹരിജനങ്ങൾക്ക് പണമില്ല, വക്കീലില്ല. പോലീസ് എപ്പോഴും പണമുള്ളവരുടെ വശത്താണ് എന്നാണ് അനുഭവംകൊണ്ടു കണ്ടുന്നത്. ഉദാഹരണം പറയാം, കുറച്ചു മനുഷ്യാണെങ്കിൽ പാപ്പിനിശ്ശേരിയിൽ വാറു എന്നൊരു ഹരിജൻ സ്ത്രീ സംശയകരമായി മരണമടഞ്ഞുവെന്നു പഞ്ചായത്തുകാരും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ പോലീസ് യാതൊരു രേനേഷണയും നടത്തിയില്ല. അതിന്റെ അടുത്തുതന്നെ കല്ലാണിയെന്ന ഒരു ഹരിജൻ സ്ത്രീയെ മാനദംഗം ചെയ്യാൻ അകത്തു കയറി പിടികൂടിയ കേസിൽ വളപട്ടണം പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽചെന്നു ആവലാതിപ്പെട്ടപ്പോൾ യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. തോക്കു കണ്ടോ ആമ കണ്ടോ എന്നെല്ലാം ആ സ്ത്രീയെ പറഞ്ഞു യെല്ലെപ്പട്ടണു കാരാണ് ചെയ്തത്. അതുപോലെ കുറുരിൽ കരിവാണ് എന്ന ഒരു ഹരിജനെ വീട്ടിൽനിന്നു വലിച്ചിറക്കിയതിനെ സംബന്ധിച്ച് പന്തന്മാർ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ഒരു

ആലോചന കൊടുത്തിട്ട് പണക്കാരായ പ്രതികൾ പോലീസിനെ സമീപിച്ചതിനെ തുടർന്ന് ആലോചിക്കാൻ ഹെഡ് നോട്ടീസയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. അങ്ങിനെ നിയമവും സമാധാനവും പാലിക്കേണ്ട പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽനിന്നു ഹരിജനങ്ങൾക്കു യാതൊരു രക്ഷയും ലഭിക്കുന്നില്ല. മലബാറിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സെന്ററുകാകുന്ന ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ താലൂക്കിലെ ഹരിജനങ്ങളിൽനിന്നും ഇത്തരം ആലോചനകൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രധാനമന്ത്രി പോലീസ് വകുപ്പ് കൈയെടുത്ത ഈ കാലത്തു ഇതിനുവേണ്ടി നടപടി എടുക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കുറവും ചെയ്യുന്ന പോലീസുകാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും അതുകൊണ്ടാണ് ഹരിജനങ്ങൾക്ക് പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൊണ്ടു പ്രയാസമില്ലാത്തതു്. സാധുക്കളായ ഹരിജനങ്ങളോട് നീതിയും ന്യായവും കാണിക്കാത്ത പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനെ ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന തുകയ്ക്ക്നിന്നും 100 ക. കറയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട രാജഗോപാലാചാരി അവർകളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു കൊള്ളുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ഒരു ഹരിജൻ ഒരു ആലോചന കൊടുത്താൽ അതു ശ്രദ്ധിക്കുകയോ അതനുസരിച്ച് എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. പണക്കാരന്റെ പിന്നിലാണ് പോലീസുകാരൻ എപ്പോഴും കാടിപ്പോകുന്നതെന്നു പൊതുജന സാംസാമുദായങ്ങളെ ഞാൻ വിട്ടും ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രധാനമന്ത്രിയെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇന്ന് ഇവിടെ ഒരു വിദേശീയഭരണമല്ല ഉള്ളതു്. ജനകീയഭരണം നടപ്പിലാക്കുന്ന സ്വന്തത്തു ഇന്ത്യയിൽ പോലീസുകാർ വിദേശീയ ഭരണത്തിൻ കീഴിലെപ്പോലെ അക്രമവും അനീതിയും കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട രാജഗോപാലാചാരി അവർകൾ വേണ്ടതു ചെയ്തു കുറവാലികളായ പോലീസുകാരെക്കുറേ പേർ കർശനമായ നടപടി എടുക്കുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. പരയാനം സാനിറ്റോറിയം പോലെ മലപ്പുറം ചെട്ടിപ്പറമ്പിൽ ഒരു സാനിറ്റോറിയം വേണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അതു് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആലോചനയിലിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഇതുവരെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ആരംഭിച്ചിട്ടില്ല. ഏതാണ്ടു് 75 ശതമാനം ആളുകളെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭയങ്കര രോഗമാണു് ക്ഷയം. അതുകൊണ്ടു മലപ്പുറം ചെട്ടിപ്പറമ്പിൽ സാനിറ്റോറിയം തുറക്കുവാൻ ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ വേണം നിക്ഷേപിക്കണം. എന്റെ ഈ ബഡ്ജറ്റ് അഭ്യർത്ഥനയെ ഭാരത ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ ശ്രദ്ധിച്ചു വേണ്ടപ്പെട്ട നടപടികൾ എടുക്കുവാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“குறிப்பாக ஆந்திரர்கள் தனி மாகாணம் அமைத்துக்கொண்டு போன பிற்பாடு எஞ்சியுள்ள இந்தச் சட்டசபை அங்கத்தினர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழர்கள் தான் என்பதையுடனும் மறுக்கமுடியாது. அப்படியிருக்கப்போது ஏன் இந்தச் சட்டசபை நடவடிக்கை பூராவையும் தமிழிலேயே நடத்தக்கூடாது என்பதைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் சிந்தித்தாகவேண்டும். ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களும் கூட இந்தச் சட்டசபையில் தமிழிலேயே பேசவேண்டுமென்ற கோரிக்கை எதிர்க்கட்சியிலிருந்து வருகிறதே என்று நீனைக்காமல், எல்லா அங்கத்தினர்களும் தமிழிலேயே பேசவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை விடுக்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். மத்திய அரசியல் அமைப்பில் 343-ல் இருந்து 348-வது ஷரத்துக்கள் வரையில் சட்டசபைகளில் என்ன பாஷை பேசவேண்டுமென்ற விஷயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இன்னும் பதினைந்து வருடங்கள் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்றும், அதற்குப் பின்னர் ஹிந்தி மொழி அவ்விதத்தை அடையுமென்றும் காணப்படுகிறது. ஆனால் நான் சொல்லுகின்றேன். ஒவ்வொரு சட்டசபைகளிலும் அவரவர்களது பிரதேச மொழியிலேயே பேச வேண்டுமென்று மத்திய அரசியல் அமைப்பைத் திருத்த நமது ராஜ்ய மந்திரிகள் யோசனை கூறவேண்டும். நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றதும் கூட, நம் ராஜ்ய மக்கள் பெரும்பாலோர் தமிழ் பேசும் மக்களாக இருந்ததும் கூட இந்தச் சட்டசபையில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் ஆங்கிலத்தில் நடக்கவேண்டுமென்றால் அது எதைக்காட்டுகிறது? நம்முடைய அடிமைப்

[Sri K. R. Sambandam] [17th December 1953]

புத்தியதான் காட்டுகிறது. நம்மிடையே ஊறியுள்ள அடிமைத்தனம் மாறவில்லை யென்பதைத்தான் காட்டுகிறது. ஆந்திரர்கள் பிரிந்து போன பிற்பாடு, இந்தச் சென்னை மாகாணத்திற்கு, எஞ்சியுள்ள சென்னை மாகாணம் என்று பெயரிட்டதே வெட்கப்படவேண்டிய விஷயமாகும், ஆந்திரர்கள் பிரிந்துபோன பின் அவர்கள் எப்படி ஆந்திர மாகாணம் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டார்களோ, அதைப்போலவே இந்த மாகாணத்தை திராவிட நாடு என்று பெயரிட்டு அழைக்கும்படி செய் திருக்கவேண்டும். திராவிட நாடு என்று சொன்னாலேயே சிலருக்கு ஒரு விருவிறுப்பு ஏற்படுகிறது. 'ஜகைணமன்', கீதம் பாடும்போது, 'திரா விட உத்கல வங்கா', என்று வருகிறதே, அதைமாத் திரம் கண்டு என்று பாடிவிட்டு, இந்த நாட்டுக்கு திராவிட நாடு என்று பெயரிடவேண்டு மென்றால் ஏன் அதை எதிர்க்கவேண்டுமென்று தான் நான் கேட் கிறேன்? அதுபோகட்டும். திராவிட நாடு என்று அழைக்க ஒப்புக் கொள்ளா விட்டாலும் கூட தமிழ்நாடு என்ற பெயரையாவது உடனடியாகக்கொண்டு வரவேண்டும். உடனடியாகக் கொண்டுவரமுடியாவிட்டால் கூடிய சீக்கிரத்தில் கொண்டுவரவேண்டுமென்றாவது சட்டசபையில் முடிவு செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் அப்படி முடிவு செய்யாவிட்டால் அதுமாதிரி வராத என்ற சந்தேகம் மக்களிடையே உண்டாகிறது. மக்கள் எல்லோரும் இந்தச் சட்டசபை நடவடிக்கைகள் பூராவும் தமிழ்லேயே நடக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். இந்த நாட்டை தமிழ்நாடு என்று பிரகடனப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். மக்கள் கோரிக்கையை காங்கிரஸ் கட்சிகாரர்களாக இருந்தாலும் அலட்சியம் செய்யமுடியாது. ஏனென் றால் சென்ற தேர்தலில் அவர்கள் எப்படியோ தப்பித் தவறி, முண்டி அடித்துக்கொண்டு உள்ளே எம். எல். ஏ.க்களாக வந்துவிட்டா ர்கள். ஆனால் மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடந்துகொண்டு வரு வார்களேயானால் வரப்போகின்ற தேர்தலில் இப்பொழுது வந்தருப்ப வர்களில் கால்வாசிப்போகின் கூட வரமுடியாது என்று நான் நிச்சய மாகச் சொல்வேன். ஆகையால் அவர்களது சொந்த நன்மையை உத் தேசித்தாவது இதைத் தமிழ்நாடு என்று பிரகடனப் படுத்தவேண்டும். எல்லா அங்கத்தினர்களும் இந்தச் சட்டசபையில் தமிழ்லேயே பேசவேண் டும். தமிழ்லேயே இந்தச் சட்டசபை நடவடிக்கைகள் எல்லாம் நடத் துவதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, ஆந்திரமாகாண மந்திரிகள் சம்பளத்தை 500 ரூபாயாகக் குறைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது மாகாண மந்திரிக ளும் கூட, அதைப்போலவே, 500 ரூபாய்கள் மிகவும் குறைவு என்று லும் கூட, ஆயிரம் ரூபாயாகக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். ஏனென்றால் இந்த மாகாணத்தில் யாருடைய சம் பளமாக இருந்த போதிலும் கூட அது ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் அதிகமாக இருக்கவேகூடாது. ஏற்கெனவே இருந்த ஆங்கில மந்திரி கள் பட்டாபோபமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் காந்தி பரம்பரையில் வந்திருக்கும் நமது மந்திரிமார்கள் ரொம்பவும் சர்வசாதாரண வாழ்க் கையைத்தானே கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும், மற்ற சாதாரண மக்களுக்கும் எந்தவகையிலும் வித்தியாசம் தெரியவேயில்லை. ஆகவே தான் அவர்கள் எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருப் பதைப் போலவே தங்கள் சம்பளத்தையும் ஆயிரம் ரூபாயாகக் குறைத் துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்து போனபிற்பாடு நமது மாகாணத்தின் பரப்பும் குறைந்துவிட்டது. பத்துப் பதின்மூன்று ஜில் லாக்கள் இப்பொழுது இருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது எதற்காக மந்திரி சபையை விஸ்தரித்தார்கள் என்று தான் எனக்கு புரியவில்லை. முதல் நான் கனம் முதல் அமைச்சர் சொன்னார்கள். 'ஆந்திரா பிரிந்துபோன பிற்பாடு காலியான சில ஆந்திர மந்திரிகளின் ஸ்தா னத்தை பூர்த்திசெய்யப் போவதில்லை. இருக்கக் கூடிய மந்திரிகளை

17th December 1953] [Sri K. R. Sambandam]

வைத்துக் கொண்டே நிர்வாகத்தை நடத்தப்போகிறேன்,' என்பதாக. ஆனால் மறுநாள் அனுசூனையைப் போன்று செய்திகள் வந்தன, மறுபடியும் மூன்று மந்திரிகளை நியமித்திருக்கிறார்கள் என்பதாக. அவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் என்பது தான் நமக்கு தெரியவில்லை. காங்கிரஸ்காரர்களைக் கேட்டாலும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. யாரைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்த ராஜ்ய நிர்வாகம் நடக்கிறது என்பது தான் புரியவில்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இந்த நாட்டில் சர்வாதிகாரம், யதேச்சாதிகாரம் தான் இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—"சர்வாதிகாரம் உள்ள நாட்டில் இதுமாதிரியாக யாராவது பேசமுடியுமா? "

*** SRI K. R. SAMBANDAM :—**"சர்வாதிகாரமுள்ள நாட்டில் இதுமாதிரி பேசமுடியுமா என்று கேட்கிறார் நமது முதல் அமைச்சர். அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள எல்லாதிட்டங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். திடீரென்று ரேஷன் எடுத்தார். கல்வி மந்திரி அவர்கள் இருக்கும்போது யாரையும் கேட்டுக்கொள்ளாமல் புதிய கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து புகுத்தினார்கள். ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் இருக்கும்போது யாரையும் கேட்டுக் கொள்ளாமல் தஞ்சாவூர் பண்ணையான் பாதுகாப்புக்காக அவசரச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார் இப்படியாக அவரிஷ்டத்திற்கு ராஜ்ய நிர்வாகம் நடக்கிறதென்கிற மறைப்படி ஜனநாயகமாக நடக்கிறது என்று சொல்லமுடியாது."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"கனம் அங்கத்தினர் ஆதாரமின்றி எதையும் யோசிக்காமல் பேசக்கூடாது. மேலும் சபையில் உண்மையே பேசவேண்டுமென்ற எதையும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்."

*** SRI K. R. SAMBANDAM :—**"என்ன பேசவேண்டுமென்பதை அறிந்தே பேசுகிறேன். சட்டசபையில் எது உண்மையோ அதைப் பேசவேண்டுமென்பதற்காகப் பேசுகிறேன். நான் சொல்வது பொய்யானால் அதை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ருசிப்பிக்கவேண்டும். இந்தமாதிரியாக இந்த ராஜ்யத்தில் சர்வாதிகாரம் தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது அந்தயிடத்திலிருந்தே புகைந்து கொண்டிருக்கிறது. புகைந்து கொண்டிருப்பதோடு மாத்திரம் அல்ல. சமீப காலத்தில் வெடித்தும் விட்டது என்பதை நாங்கள் எல்லோரும் அறிவோம். ஆகவே உண்மையைச் சொல்லும்போது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஆத்திரப்படுவதில் பயனில்லை. மக்களால் விரும்பப்படாத கல்வித் திட்டத்தை கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்தார்கள். அதை அமுல் நடத்தாமல் நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சபை திருத்தம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றிற்று. அதை அவர் கௌரவப்படுத்தினாரா? காங்கேயம் தேர்தலை தனது கல்வித் திட்டத்தின் தேர்தலாகவே வைத்துக்கொண்டு தேர்தல் பிரசாரம் நடத்தினாரே. காங்கிரஸ் காரர் வெற்றிபெற முடிந்ததா? முன்பு அருப்புக்கோட்டை தேர்தல் என்ன ஆயிற்று. அதை யெல்லாம் நாம் மறக்கமுடியாது."

"இப்பொழுது பாருங்கள். ஹரிஜன கேடம் நல அபிவிருத்தி இலாகா என்று ஒன்று நடந்து வருகிறது. அங்கே ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டால் போதுமான நிதியில்லை. நிதி வந்தால் உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இம்மாதிரி உண்மையில் பிரயோசனம் இல்லாமல் இருக்கும் இலாக்காக்களையெல்லாம் எடுத்துவிடலாமென்று தான் நான் சொல்வேன். ஏதோ எட்டிலே சர்க்கரை என்று எழுதி வைத்திருப்பதைப் போல சர்க்கார் எட்டில் பல டியாட்டுமெண்டுகள் இப்போதுவதாக்க காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எட்டே சர்க்கரை தித்திக்குமா? அவர்களுக்கு உண்மையில் நன்மை செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினால் அதிகமான பணம் ஹரிஜன கேடம் நல அபிவிருத்தி இலாகாவுக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பணம் இல்லையென்று சொல்வதில் பயனில்லை. மக்கள் நிதியில், கனம் மந்திரிகள் எல்லோரும்,

[Sri K. R. Sambandam] [17th December 1953]

தங்களுக்கு விரோதமாக கையெழுத்து திரட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்களே என்ற பயத்தில் சாதகமாக கையெழுத்து திரட்ட சுற்றுப் பிரயாணம் போக வில்லையா? இப்படியெல்லாம் விரயமாக்கப்படும் பணம் பொது மக்களுடையது தானே. அதை ஏன் அவர்களுக்கே நன்மை பயக்கும் பல திட்டங்களுக்காகச் செலவிடக்கூடாது என்று தான் நான் கேட்கிறேன். கணம் மந்திரிகள் சுற்றுப்பிரயாணம் வரும்போது ஜனங்களுடைய கோரிக்கைகளை பல மகஜர்களாகக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தக் கோரிக்கைகள், அந்தக் குறைகள் நீக்கப்படாமலேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

“குறிப்பாக மனைக்கட்டு விஷயமாக ஒரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். என்னுடைய கிராமத்தில் ஜில்லா கலெக்டர், ஹரிஜனங்களுக்கு, நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு மனைக்கட்டுக்கள் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒப்புக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர இன்னமும் அவர்கள் கையில் அவை களை ஒப்படைக்கப்படவில்லை. முன்பு வசித்துக் கொண்டிருந்த இடங்களிலேயே அவர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர புதிய மனைக்கட்டுக்களுக்கு குடியேறவில்லை. ஏனென்றால் அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடங்களுக்குப் பணம் கொடுக்க சொல்லுகிறார்கள். பணத்திற்கு அந்த ஏழைகள் எங்கே போவார்கள்? ஆகவே நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு நிலமளித்தால் உடனடியாக அதை அவர்களிடமே ஒப்படைக்கும்படிச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். தஞ்சை பண்ணை ஆள் பாதுகாப்புச் சட்டம் வந்தபோது அதற்கு ஒரு திருத்தம் நான் கொடுத்தேன். அதாவது சிட்டி டெனன்டில் பிளாடுகளை ஆக்ட் என்பதாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னேன். அதை அப்பொழுது எல்லோரும் வரவேற்றார்கள். அதைச் சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் இப்போது இருக்கும் குறைகள் பல நீக்கப்பட்டிருக்கும். எங்கள் ஜில்லாவில் பெருவாரியான நிலங்கள் அங்கு இருக்கக்கூடிய மடங்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கின்றன. அவர்கள் நினைத்தமாதிரி திட்டத்தில் குடியேறிய பிரித்துக்கொண்டுபோ யென்றால் போக வேண்டிய நிலைமையில் குடிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கட்டிடங்கள் கட்டிக்கொண்டு நிறுத்து, ஐம்பது வருஷங்களாக இருந்து கொண்டிருப்பவர்களைவிடவும் கட்டிடத்தை இடித்துவிட வேண்டுமென்றால் இடித்துத் தள்ளிவிடுகிறார்கள். காரணம், நிலம் அவர்களுக்குச் சொந்தம் என்பது தான். சர்மா என்று சொல்லக்கூடிய பி. ஏ., பி. எல். படித்திருக்கும் ஒருவர் குடியிருக்கும் வீட்டையும் அப்படித்தான் இடிக்க உத்தரவு வாங்கி விட்டார்கள். ஆனால் நமது சபையிலுள்ள அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஜி. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் தலையிட்டு நிறுத்திவைத்திருப்பதாக அறிகிறேன். பட்டம், பணம், பதவி உள்ளவர்களின் நிலைமையே இப்படி இருந்தால் ஏழை விவசாயிகளின் நிலைமையைப் பற்றி என்ன சொல்வது? கணம் மந்திரி அவர்கள் இதில் உடனடியாக கவனித்து இம்மாதிரி நிலங்களில் குடியிருப்பவர்களை வெளியேற்ற முடியாத வகையில் ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“மாயவரம் தாலுக்காவில் ஒரு மேய்ச்சல் திட்டம் இருக்கிறது. மந்தக்கரை என்று அங்கு அதைச் சொல்வார்கள். ஏழை எளிய விவசாயிகளுக்கு, நிலமில்லாத மக்களுக்கு அந்த இடத்தை ஒதுக்கினாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் இரண்டு, மூன்று வீடுகளை சொந்தமாக உடைய பணக்காரர்களுக்கு, சொஸைடிகள் மூலம் வீடு கட்டுவதற்கு பணம் கடனும் கொடுத்து, அந்த நிலத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி செய்வது மிகவும் அநீதியானது என்று கணம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் வந்தபோது சொல்லியிருக்கிறோம். அதை நிலமில்லாத ஏழைகளுக்குக் கொடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் மந்தக்கரையாக இருக்கட்டும் என்று மகஜர்கள் கொடுத்தும் கூட ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் பட்டை விவாதத்தில் பேசும்போது பட்டை ஆதரிக்கிறேன் என்று ஆரம்பித்து எதிர் கட்சிக்காரர்களைப் போல சர்க்காரைக் கண்டித்து விட்டு கடைசியில் ஆதரிக்கிறேன் என்று சொல்லிமுடிப்பார்கள். ஆனால் நாங்களோ பட்டை எதிர்த்துப் பேசுவதற்கு காரணம் காட்டி பட்டை உண்மையிலேயே எதிர்ப்போம். ஆதரிக்கிறேன் என்ற வார்த்தை

17th December 1953] [Sri K. R. Sambandam]

தையைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் எல்லாம் காங்கிரஸ்காரர்களும் இந்த சர்க்காரிடத்தில் குறையைத்தான் பார்க்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களால் சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட குறைகளை நிவர்த்திக்க முடியவில்லை என்றால் (சிரிப்பு) அவர்களது யதேச் சாதிகாரப் போக்கு கொஞ்சம்கூட மாறவேயில்லை என்று தானே அர்த்தம். இதுவா ஜனநாயகம்? எதற்காக இந்தச் சட்டசபை? இவ்வளவு ரூபாய்கள் செலவில் பெரிய விவாதம் எதற்கு?

“பணமில்லை, பணமில்லை என்று சொல்லக்கூடிய காலத்தில் மது விலக்குத் திட்டத்தை கொள்கைக்காக என்று வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் ஏராளமான பணத்தை இழந்து கொண்டுவருகிறது. ஆனால் அது குடிசைத் தொழிலாக எங்கு பார்த்தாலும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. கள்ளில் அதிகமான உணவுப் பொருள்கள் அடங்கியிருப்பதாக பலர் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கள்ளில் சத்துள்ள பொருள்கள் பல இருக்கின்றன. அதைச் சாராயமாகக் கருதக்கூடாது: உணவு கிடைக்காத காலத்தில், பண மில்லாத காலத்தில் இந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் மக்களுக்கு நிறைய உணவும் கிடைத்தது போலாகும். சர்க்காருக்குப் பணமும் கிடைக்கும். ஆகவே ஏதோ கொள்கை என்று விடாப்பிடியாக இருக்காமல் மக்களுக்கு நன்மை செய்கிறோம் என்ற கருத்துடன் அந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்பதாகக் இந்த சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொண்டு இந்த பட்ஜெட் எதிர்க்கிறேன்.”

* SRI M. R. RAMACHANDRAN :—“Sir, we are again meeting here in a calmer atmosphere and since meeting last we find now that we have not advanced any further from where we were some time back. In the last Budget session, Sir, I made it a point to make a particular reference to the claims of the Backward Classes, which problem more often than not baffles our Chief Minister for various reasons. But all the same, he has to admit and we can also easily recognize, that there is a very large section of our population, call it by whatever name you like, whose grievances are mounting up day by day, without being redressed and who are left without any due representation in the Services. Even the meagre privileges like the Backward Classes concession and things like that are not giving them the real help that they are in need of.

4-15
p.m.

“I for one have been clamouring for a long time that the food that is being made available to the poorer classes is not made cheaper. On the other hand Government are interested in effecting administrative changes and in creating higher administrative posts, at the same time depriving people the smaller Services of their legitimate livelihood.

“Coming to the Budget proper, I wish to point out that some more provision should be made in the case of the Fisheries and the Poultry Departments. To some, it may be a surprise that I claim some more concession for the Poultry or the Fisheries Department when a very large amount is spent on Agriculture. It is because of the fact that a majority of our population which is engaged in agriculture should have alternative employment. It is amazing to find that when such is the case, Government have not paid sufficient attention to the development of the Fisheries and the Poultry Departments by providing them with more funds to carry on their useful work to the public.

[Sri M. R. Ramachandran] [17th December 1953]

"I shall now come to certain statements that have been made in this House. I would like to point out that most of us here are young people who have been elected to this Assembly because of the support given to us by the masses. It is high time therefore that our dignity and respect are preserved by elder statesmen like our Hon. Chief Minister not by accusing us of attempting to share the spoils as he has done but by trying to help us and guide us in a little more esteemed manner than by making uncharitable statements against us. I cannot find more words for it. But it is true that the Chief Minister has stated something against us. He has stated it. Of course, sooner or later, I think, he would give us an answer for that.

"Coming to the conditions prevailing in the City, Sir, I want to make some pointed reference to the inadequate transport facilities that confront the average man living in the City, I mean, the lay man.

4-20 p.m. "The buses, so far as my knowledge goes, are far from clean and the conductors, in spite of the courtesy week, are never courteous in either demanding the fares from the passengers or picking up passengers or dropping them down from the buses. Such is invariably the experience of every passenger. But it is stated : 'Passengers feel always aggrieved, in spite of the courtesy shown by the employees. One or two may behave badly, but that should not be taken into account.'

"Then, Sir, we very often come across cases of pavement-dwellers, beggars, in the City and for many people the beggars seem to be a nuisance. But still the beggars persist in dwelling on the pavements as a matter of right and say, 'As long as the Government do not care for us or do not care to give us conveniences and facilities for employment or other protection, we will be going on giving harassment. We know they are not going to help us at all.' In spite of the administrative changes, nothing has been done to eradicate this evil which is prevalent in the City.

"Sir, we come across certain problems connected with social service. Here, we find that social service still seems to be done more for fashion than for real service. People who are engaged in social service no doubt get enough publicity. But people who actually want to do service are not allowed to do it and their reports are not called for and even when their reports are sent, they are not considered for what they are worth. I should think that many of the appointments made in connexion with social welfare work and things like that, have gone to persons who cannot discharge the duties connected therewith properly. I know, Sir, that the stock answer will be, 'these appointments are made on merit and those people do not have merit.' I do not think it is correct to say so. Often questions are asked in this House about the number of Harijan Officers and officers from other communities appointed and Government simply say that appointments are

17th December 1953] [Sri M. R. Ramachandran]

made on merit; they do not say how many are really capable of delivering the goods and how many out of such persons are really appointed or are not appointed. But they simply say that many do not have the merit. I cannot believe that. Merit very often is associated either with influence or family prestige or things like that. So, Sir, I appeal to the Government that people belonging to the various middle classes, Backward Classes and Harijan community should be given preference as a matter of right.

“ Then, Sir, we experience trouble with regard to another matter. When we go to officers of Government for making representations in cases of injustice, etc., we find that M.L.As. do not have the freedom, and it is very often stated they are not fit to represent the cases directly to the officers concerned. It may be very good, it may be very well in theory. But there are very many cases in my own district and in other districts also where persons have been neglected in the matter of promotion or overlooked purposely. When we go to the officers concerned to make representations on their behalf, they say, ‘ Here are the instructions that you should not come and interfere with us. Leave the matter to us, we will manage.’ It is here that we wish to point out that Government should issue instructions to the officers that when we take to them cases of real injustice, our representations should be attended to, else they would be taken to task. We must be given a chance to ventilate the grievances of people in our constituencies.

“ Sir, Health Administration in the State is not quite satisfactory. Cholera has been prevalent all over the State and statements have been made on the floor of the House, giving the number of cases relating to attack of cholera. To state the plain fact, Sir, even in my own family there have been victims to cholera. Though it is claimed that a large amount is spent on Health Services, we find that very inadequate provision is made for checking this havoc. I feel, Sir, that immediate and effective steps should be taken to set right these things.

“ Thank you very much, Sir.”

*SRI V. MADANAGOPAL :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அரைவருஷ பட்ஜெட்டைக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டில் பயங்கரமான வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நிலவி வருகிறது. ஒப்பொழுது கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் எங்கு பாராத்தாலும் வேலை இல்லை என்ற நெருக்கடி தீவிரமாகி வருகின்றன. இதைத் தொடர்ந்து வியாபாரம், போக்குவரத்து, சிறிய தொழில்கள் எல்லாம் வெகுவாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நெருக்கடி ஏற்படுவதற்குள்ள அடிப்படையான காரணங்கள் என்ன, இவைகளைத் தீர்ப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, என்ன திட்டங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன என்ற விஷயங்கள் இந்த பட்ஜெட்டில் கிடையாது. ஆனால் சர்க்கார் சட்டியிலேயே சர்க்காரை எதிர்த்துப் பேசிய கனம் ஸ்ரீ கோசல்ராம் அவர்களும் இந்த நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு வழியென்ன என்பதைப்பற்றி பேசவில்லை, ஸ்ரீ கோசல்ராமும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் சர்க்காரின் கொள்கையை எதிர்ப்பது உண்மை என்றால், விவசாயம், தொழில் நெருக்கடியை தவிர்க்க வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்க விற்பனைவரி பற்றி, புதிய கல்வி

4-27
p.m.

[Sri V. Madanagopal]

[17th December 1953]

திட்டம் பற்றி, மதுவிலக்குபற்றி அவர்களின் கொள்கை என்ன என்பது பற்றி தெளிவாக விளக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்றும் கூறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக வகுப்புவாதத்தை கிளப்புகிறார்களே தவிர, நேரு, ராஜாஜி தகராறு என்றும் ராஜாஜி நேருவை கவிழ்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் உபயோக மில்லாத பலவீனமான வாதங்கள் கிளப்பப்படுகின்றன. இது ஒரு புறமிருக்க, இந்த பட்ஜெட்டில் ஒரு விஷயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது பருவ காலத்தில் நல்ல மழை பெய்து உணவு உற்பத்தியும் இதர பயிர்களும் திருப்திகரமாக இருப்பதால் எதிர் காலத்தில் விவசாயிகளுடைய வாங்கும் சக்தி உபரும் வாய்ப்பு உள்ளதாக நிதி மந்திரி கூறியுள்ளார். அவருடைய விருப்பம் நல்லதுதான். ஆனால் அவை நிறைவேற்றுவதற்கான அஸ்திவாரமில்லை. அவ்விதம் மக்களின் வாங்கும் சக்தியை உயர்த்துவது அவ்வளவு சுலபமானது அல்ல. பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் விவசாயமக்கள் எந்தநிலையில் இருந்தார்கள் என்பதை மென்னைட்ரோட்டில் நடைபெற்று வரும் ஒளவையார் படத்தைப்பார்த்தால் தெரியும். தமிழ் நாட்டின் செழிப்பை அதில் காண முடிகிறது. அன்று 'ஆனை கட்டி போர் அடிக்கும்' பெருமை தமிழ் நாட்டிற்கு இருந்தது. இப்பொழுது திருநெல்வேலியில் உழுவதற்கு மாடு வாங்குவதற்கு சக்தி இல்லாமல் மனிதர்கள் மாடாக ஏர் இழுக்கிறார்கள். இந்நிலையில் விவசாயி வாங்கும் சக்தியை உயர்த்துவதென்பது அவ்வளவு லேசான காரியம் அல்ல. தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்கள் அவசியம் தோ—பீ—கா. ஜமீன் (இரண்டேக்கர் பூமி) என்ற சினிமா படத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அந்தப் படத்தில் விவசாயிகளின் இன்றைய வறுமையின் வாழ்வு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வருஷம் மழை பெய்திருக்கிறது. விவசாயத்தில் ஓரளவு வருமானம் கிடைக்கக் கூடிய நிலை உள்ளது. விவசாயிகள் சாண் ஏறினால் அவர்களை மூழம் பின்னுக்குத் தள்ளும் சமூக (எகாதிபத்திய நிலப்பிரபுத்துவ) சக்திகள் வேலைசெய்து கொண்டிருப்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இன்றைக்கு கடலை விலை 40 சத விகிதம் குறைந்து விட்டது. விதைக்கும் பொழுது கிராமங்களில் 80 பவுண்டு கொண்ட கடலை மூட்டை ரூ. 32-க்கு விற்கப்பட்டது. இன்றைக்கு விலை ரூ. 13. ரூ. 250-க்கு விற்ப் பருப்பு இன்று ரூ. 150 ஆக குறைந்து விட்டது. பஞ்சின் விலை கண்டிக்கு 30 சத விகிதம் குறைந்து இருக்கிறது. அதாவது ரூ. 1,200 விருந்து ரூ. 750-க்கு குறைந்து விட்டது. புகையிலையின் விலை 60 சத விகிதம் குறைந்து இருக்கிறது. பாரம் ரூ. 300-க்கு விற்ப் புகையிலை இன்று ரூ. 100-க்கு விற்கப்படுகிறது. அதே காலத்தில் விவசாயிகள் வாங்கும் பண்டங்களின் விலை குறையவே இல்லை. விவசாயிகள்வாங்கும் உரம், இரும்பு, துணி, சோப்பு, இதர அத்தியாவசிய உபயோகப் பண்டங்களின் விலை குறையவில்லை. இது பற்றி சர்க்கார் கட்சியை சேர்ந்த ஸ்ரீமான் கருத்திருமன் அவர்கள் பேசும் பொழுது விவசாயம் செய்வதில் கட்டுப்படியாக வில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். பொருள்களின் விலைகள் குறையத் தான் வேண்டும். குறைய வேண்டாம் என்று சொல்ல வில்லை. இன்று விவசாயிகளுக்குப் பாதகமான சமத்துவமற்ற நிலையில் விலைகள் உள்ளது. இதற்குப் பிரதான காரணம் இன்றைக்கு இந்த நாட்டின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வியாபாரம் பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகளின் பேராதிக்கத்தில் இருப்பதே. அவர்கள் இஷ்டப்படி விலைகளை நிர்ணயிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பஞ்சின் விலையைக் குறைத்து மூலப் பொருள்களின் விலையை எந்த அளவிற்குக் குறைக்கிறார்களோ அந்த அளவிற்கு, இறக்குமதியாகும் மிஷின் உபகருவிகள் ரசாயன பொருள்கள் இதர பண்டங்களின் விலையை குறைப்பதில்லை. இவ்விதம் ஏற்றுமதி இறக்குமதி இரண்டு வழிகள் மூலமும் சரண்டிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை நான் மட்டுமே சொல்லவில்லை. நேற்றைய தினம் கொழும்பு திட்ட ஆலோசனைக் கமிட்டி தன்னுடைய இரண்டாவது வருஷ அறிக்கையைக் கொடுக்கும்போது இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. நம் நாட்டின் ஏற்றுமதிப் பொருள்களின் விலை இறங்கி இருப்பதன் காரணத்தை முன்னிட்டு வெளி நாட்டின் வாத்தக மதிப்பு குறைந்து விட்டது. இதனால் தேசிய வருமானம் குறைந்து, வாங்கும் சக்தி வீழ்ந்துகொண்டு என்று கூறியிருக்கிறது. இந் நிலையில் வாங்கும் சக்தி உயரும் என்று நிதி மந்திரி கூறியிருப்பதற்கு அஸ்திவாரம் கிடையாது.

17th December 1953] [Sri V. Madanagopal]

“குத்தகை வாரம் பற்றி தஞ்சையில் ஒரு சட்டம் வந்திருக்கிறது. அதில் எவ்வளவோ குறைபாடுகள் இருந்தாலும் அதை பெரியாற்றுப் பாசனம் உள்ள மதுரை ஜில்லாவிற்கு என் விஸ்தரிக்கக் கூடாது. மற்ற தமிழ் நாட்டின் பூராவுக்கும் அதைக் கொண்டு வருவதற்கு என் தயக்கம் காட்ட வேண்டும். குத்தகை வார விவசாயிகள் படும் துயரத்தின் நேரடியான அனுபவத்தைக்கொண்டு சிலவற்றைச் சபை முன் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. கட்டுபடியாகாத குத்தகையைக் கொடுக்கும்படி விவசாயிகள் நிாப்பந்ைக்கப் படுகிறார்கள். 1939-ம் வருஷம் ஒரு ஏக்கருக்கு குத்தகை பதிர மூட்டை என்றால் இப்பொழுது இருபது மூட்டை குத்தகை வாங்குகிறார்கள். நூறு ரூபாய் குத்தகை முந்நூறு என இப்பொழுது குத்தகை நிலைமை உயர்ந்திருக்கிறது. அட்வான்ஸ் வேறு கேட்கிறார்கள். இவைகளினாலெல்லாம் விவசாயிகள் கடனாகிக்ளாக ஆகிறார்கள். அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி குறைந்து விடுகிறது. கிராமங்களில் கடன் சமையும் வட்டி விகிதமும் பயங்கர ரூபமெடுத்துள்ளது. இன்று ரூ. 100-க்கு மாதம் 5 வட்டி, 100-க்கு ரூ. 200 ஆக பாண்டு, 100-க்கு மாதம் 10 வட்டி, 100-க்கு 300 ஆக பாண்டு, ஆனால் பாண்டில் கண்டிருக்கும் வட்டி, 100-க்கு ஒரு ரூபாய்தான். மேலே கண்டிருக்கும் அதிக வட்டி கொடுக்கத் தவறினால் கோர்ட்டு நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். 100-க்கு மாதம் ஒன்றுக்கு மூன்று முதல் ஐந்து வரை வட்டி பேசிக்கொண்டு நிலத்தின்மீது ஈடாக 1,000 கொடுத்து ஒரு ரூபாய் வட்டி என பத்திரம் முடித்துக்கொண்டு வாய் ஒப்பந்தப்படி வட்டியை வசூலிக்கப் பணம் கொடுக்காமலேயே ரூ. 500-க்கு தனியாக பாண்டு எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். ரூ. 4,000 மதிப்புள்ள நிலத்தை ரூ. 1000-க்கு கிரயப் பத்திரத்தை முடித்துக்கொண்டு மேற்படி நிலத்தை தனியாக குத்தகைப் பத்திரம் எழுதி வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். பேசிய வட்டிப்படி கொடுக்கத் தவறினால் நிலத்தை தங்களுக்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். குத்தகை வார விவசாயிகளிடம் கோட்டைக்கு 100-க்கு ஒரு மூட்டை முதல் இரண்டு மூட்டை வரை வட்டி என்றும் ரூ. 1 க்கு ஒரு சேர் என்றும் பேசிக்கொண்டு மேலே கண்டபடி கூடுதலான தொகைக்கு பாண்டு எழுதி வட்டி வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் திண்ணக்கல் தாலூகா, வட மதுரை பிரிக்கா கொல்லம்பட்டி கிராமத்தில் உண்மை தெரிய எடுத்த கணக்கு 1,500 ஜனத்தொகை உள்ள 307 குடும்பங்களைக்கொண்ட ஷே கிராமத்தில் மட்டும் ஒரு லட்சத்து 68 ஆயிரத்து 220 ரூபாய் கடன் உள்ளது. இதில் கடன் படாத குடும்பமே இல்லை. அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய வட்டி 21 ஆயிரம். இந்தத் தொகை ஷே கிராம கில்தயைப்போல 12 மடங்கு திண்ணக்கல் தாலூகாவில் சுமார் 5½ லட்சம் ஏக்கர் இருக்கிறது. அதில் 3½ லட்சம் ஏக்கர்தான் பயிரிடப்படுகிறது. இருபேக நிலத்தையும் சேர்த்து நான்கு லட்சம் ஏக்கர் ஒரு போகம் விளைகிறதென்று வைத்துக்கொண்டாலும் தச கூலி செலவுபோக ஏக்கருக்கு 50 ரூ. சராசரி வருமானமென்று கணக்கிடப்ால் மொத்தம் இரண்டு கோடி ரூபாய்தான் வருமானம் கிடைக்கிறது. இதில் 25% (ஐம்பது லக்ஷ ரூபாய்) வட்டியாகக் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. புள்ளைப் பிரதேசங்களில் இன்றைய லேவாதேவி முறையானது நில வாடகை வாங்கும் நிலப்பிரபுத்துவ முறையைவிட கொடுமை நிறைந்ததாக உள்ளது. இதவும் விவசாயிகளுடைய வாங்கும் சக்தியை வெகுவாகக் குறைத்து விடுகிறது. சமீபத்தில் கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அது விவசாயிகளிடம் சிறிது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாக பதினைந்து நாள் கழித்து இந்த அவசரச் சட்டம் வந்திருந்தால் அது பிரயோஜனப்படாமல் போயிருக்கும். சரியான சமயத்தில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அநேகம் குறைகள் இருக்கின்றன. அதுபற்றி சட்டம் சபை முன் வரும்போது பேசிக்கொள்வோம். விரிந்த அளவில் விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கத்தவறினால் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களேயொழிய கொண்டு வரப்பட்டதின் நோக்கம் நிறைவேறு இன்று விவசாயிகளுக்கு கடன் கிடைப்பதற்கு எவ்வித மார்க்கமும் இல்லை. சர்க்கார் கடன் கொடுக்கக்கூடிய முறை வேடிக்கையாக இருக்கிறது. திண்ணக்கல் தாலூகாவில் உரத்திற்கும் விதைக்காகவும் ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தாலூகாவில் விவசாயத்தில் ஐம்பது ஆயிரம் பண்ணைகள் உள்ளது என

[Sri V. Madanagopal]

[17th December 1953]

கணக்கிட்டால் சர்க்கார் கொடுத்துள்ள ஷே கடன் பண்ணைக்கு 1½ அணு இதன் மூலம் உற்பத்திப் பெருக்கு என்பது வேடிக்கை. கிணறு வெட்டுவதற்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாயும் சொசைட்டிகளின் மூலம் 15 லட்சம் ரூபாயும் ஆக 20 லக்ஷ ரூபாயும் மொத்தம் உள்ள 4 லக்ஷம் விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது நபர் ஒன்றுக்கு 5 ரூ. வீதம் இதவே சர்க்காரின் கடன் உதவி. இந்நிலை தவிர்க்கப்பட்டு எல்லா விவசாயிகளுக்கும் கடன் கிடைக்க வழி செய்தாகவேண்டும்.

“பலகட்ட விற்பனை வரி தவிர்க்கப்படவேண்டுமென பல மெம்பர்கள் பேசி விட்டார்கள். சர்க்கார் தாமதமின்றி இதுபற்றி முடிவுக்கு வந்தாகவேண்டும். இன்று உணவு கண்டிரோல் தளர்த்தப்பட்டுள்ளதால் உணவு பொருள்கள் பல கைகளுக்கு மாறி ஒரு ரூபாய்க்கு இரண்டணு வரை விற்பனை வரியால் உயரும் ஆபத்து உள்ளது. கூலி வேலை செய்யும் சாதாரண மக்களை இது கடுமையாக பாதிக்கிறது. ஆகவே, உடனடியாக உணவு பொருள்கள்மீது விதிக்கப்படும் விற்பனை வரியை ரத்து செய்ய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுது புகையிலைக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள வரியானது சம்பந்தப்பட்ட தொழிலையும் புகையிலை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளையும், உபயோகிக்கும் பொது மக்களையும் கடுமையாக பாதிக்கிறது. இந்த வரியில் கணிசமான அளவு குறைக்க வேண்டுமென மத்திய சர்க்காரை மாகாண சர்க்கார் கேட்கவேண்டும். 1939-ம் ஆண்டு ஒரு பவுண்டு புகையிலை விலை ஒரு அணுவாக இருந்தது. இன்று வரி மட்டும் ஒரு பவுண்டுக்கு ஆறு அணுவாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் வரி கட்ட முடியாமல் திண்டுக்கல் தாலூகா, நல்லமன்றூர் கோட்டை கிராமம், கொட்டணம்பட்டியில் உள்ள ஒரு முஸ்லிம் வியாபாரி மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு கொள்முதல் செய்த புகையிலையை குப்பையிப்போட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே இது பற்றி சர்க்கார் யோசனை செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.”

4-42
p.m.

* SRI S. VENKATARAMA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I feel it is really gratifying . . .

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ On a point of order, Sir. The Deputy Speaker was allowing fifteen minutes' time for every hon. Member to speak whereas in the case of Sri Madanagopal, he has allowed him only twelve minutes.”

DEPUTY SPEAKER :—“ I have noted the time. The hon. Member began at 4-27 p.m. and I have allowed him full fifteen minutes.”

* SRI S. VENKATARAMA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I feel it is really gratifying that our Hon. Minister for Finance has presented a Budget—more or less a balanced Budget—showing a small surplus of Rs. 23 lakhs. How this small surplus is arrived at can be seen at a glance. But I would like to mention a few things about one or two important items of revenue. According to the Budget estimates, land revenue is expected to bring in about Rs. 375 lakhs and under the head ‘ Stamps—Judicial ’ a sum of Rs. 130 lakhs is shown as the receipt. I do not wish to speak with reference to the other items of receipts. With reference to these two items of receipts, I am tempted to say that the Ordinance that has been issued recently will certainly tell upon the income for which credit has been taken. The Hon. Minister has taken into consideration the improved seasonal conditions in arriving at that figure. Many areas which were once inam or zamin lands have been taken over by Government and

17th December 1953] [Sri S. Venkatarama Ayyar]

converted into ryotwari areas but the arrears of rent have yet to be collected. I think that the Hon. Minister has taken into account the whole rent calculated on the basis of the arrears for the last three years, namely, faslis 1361, 1362 and 1363 and in this way the figure of Rs. 375 lakhs has been arrived at. But I am afraid that this calculation might prove to be without foundation. Although the agriculturist should certainly stand to gain in view of the improved seasonal conditions this year, after five years of drought and as a result of the recent Ordinance, in the matter of collection of arrears also he should be given some substantial relief. One year's rental may be collected from him now and the collection of the balance of two years' rental may be postponed and may be collected in fasli 1364.

" Under the head ' Stamps —Judicial ' a sum of Rs. 130 lakhs is shown as the receipt. But I would like to invite the attention of the Hon. Finance Minister to the fact that as a result of the Ordinance there is bound to be considerable fall in litigation in courts and consequently there will be a fall in the collection of stamps revenue. From practical experience I know that even during the short space of time, namely, from the 6th December till the 14th December when I came here, there has been a sudden fall in the filing of plaints. I certainly welcome this feature, because it is a question of affording some relief to the agriculturist. He is not asked to repay his debts now and he is given a year's moratorium. Apart from that, I would like to congratulate the Government on their having successfully carried on during all these years of famine and acute distress under very critical conditions. This is proof positive of the fact that we have got a stable Government, run on quite efficient lines, which is able to pool its resources and utilize them in proper channels.

" Now, coming to the various items of expenditure, I find from the Budget estimates that a sum of Rs. 269 lakhs has been earmarked for works on capital outlay on irrigation schemes. Now that we have been divided from Andhra, all the districts of the residuary Madras State will have to depend on Tanjore, a surplus district, for their requirements of rice. I am glad that the Government are alive to the need for expanding and intensifying agriculture in the State. With reference to the irrigation needs of the Tanjore district, I wish that all the hon. Members of this House should be one with me in asking for adequate provision being made in that respect. I am not saying this from a narrow-minded or selfish point of view. I would like to submit that the irrigation needs of the Tanjore district require the immediate attention of the Government, in view of the fact that we have already got the old Cauvery delta supplying water to the whole deltaic area of nine or ten taluks and the new Cauvery-Mettur Project supplying to the once dry areas of Pattukkottai and Arantangi taluks. At the recent conference held at Dalmiapuram, eminent Engineers pointed out that there is vast scope for improving the irrigation

[Sri S. Venkatarama Ayyar] [17th December 1953]

facilities of the old as well as new deltas. They have expressed their opinion in a considered way. Some of the Engineers have opined that a lot of single crop lands may be usefully converted into double crop, that a larger extent of waste lands could be usefully brought under the plough and that production can be doubled. When the Hon. Minister for Agriculture visited Tanjore recently, we submitted a memorandum to him and also discussed with him the possibilities of improving the irrigation facilities of Tanjore district. There are already 50,000 acres of land lying waste in the Cauvery-Mettur Project area. The Cauvery-Mettur Project was originally intended to irrigate about 3 lakhs of acres. As it is, the figures show that about 2,25,000 acres have been actually brought under the plough. Out of the remaining 75,000 acres of land, about 35,000 or 40,000 acres can be easily brought under cultivation. Now that the zamin and inam villages have been taken over and have been converted into ryotwari areas the Government have become the sole proprietor of the waste lands and it is for the Government to let these lands to landless people. The landless people may be given the lands either through the Co-operative Department or under some Co-operative Colonization Scheme. The aim should be to bring under cultivation the above 35,000 or 40,000 acres of waste lands so that production may easily be augmented.

4-50
p.m.

“ I find from the Budget that there is a provision of Rs. 25 lakhs for Tank Improvement Schemes. Irrigation works in the inam and zamin areas were hopelessly neglected by the inamdars and zamindars. After the estates were acquired by the Government and settled under the ryotwari system, the Government have become the owners of the area and it is all the more incumbent on them to keep the tanks and lakes in good repair in Pattukkottai and Arantangi taluks and in other areas of the State also. The neglected state of affairs still continues. Because the irrigation sources were not kept in proper condition, there were breaches in some lake bunds. I request the Government to utilize the provision of Rs. 25 lakhs fully and keep the tanks and lakes in good repair.

“ The Government have reduced the rents in the acquired estates under the Rent Reduction Act (Act XXX of 1947) to the level of the highest ryotwari rate prevailing in the taluk. But effect was given to rent reduction from fasli 1362 in certain cases and from fasli 1363 in other cases under G.O. No. 1 of 1953. This invidious distinction is unjust and unlawful and has given rise to a number of writ petitions in the High Court. I appeal to the Government to give retrospective effect to the Rent Reduction Act at least from fasli 1361. It is highly unjust to give relief to some areas from fasli 1362 and to other areas from fasli 1363. There should be some uniformity and the period for which relief is given should be the same for all areas. That period may be from fasli 1361.

[17th December 1953] [Sri S. Venkatarama Ayyar]

“ In the matter of giving relief to owners of private lands, the injustice is greater still. A number of writ petitions are pending in the High Court. But the revenue authorities say that relief can be given only from fasli 1363. For private lands also, relief should be given from fasli 1361, that is, the fasli in which the estates were taken over.

“ Now that we have got the Estates Abolition Act, almost all the estates have been taken over and there are no longer inamdars or zamindars. But I would like to draw the attention of the Government to the need for introducing land reforms in the ryotwari areas at a very early date. The disparity in the size of the holdings is very great; some mirasdars own several hundreds of acres and some own even several hundreds of velis of land. I respectfully submit that land reform should be brought in at a very early date. The seed for future land reform has already been sown in the passing of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act. Under that Act, we have given fixity of tenure and fixity of wages to tenants who were being evicted on a mass scale prior to the coming into force of that Act. Unless we effect land reform by putting some ceiling on the maximum holdings and by adopting the suggestions contained in either the Subrahmanyam Committee Report or any other Report, there will be agrarian discontent. After the coming into force of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, there is absolutely no unrest in Tanjore district. There has been peace and villagers are able to get the paddy from their fields to their homes. Unless this Act is followed up by other reforms, I am afraid trouble will soon arise. As Tanjore is the only surplus district, I request the Government to concentrate all their attention on it, give the agriculturists all possible help in the supply of chemical fertilizers, manures and other agricultural requirements and thereby enthuse the landlords and the tenants to put forth all their energies towards the development of food production.

“ I appeal to the Government to bring the Tanjore district under the Community Project Scheme. The principle laid down for qualifying an area for inclusion in the Community Project Scheme is the availability of irrigation facilities. Tanjore district has got irrigation facilities. We can further develop and make it really the granary of South India. Alongside the major irrigation schemes like the Amaravathi and the Vaigai Schemes, we should also attend to improving and properly maintaining the minor irrigation works. Particularly in my area, 1,500 acres of land, Thambikottai side, can be brought under cultivation by the execution of the Pattuvannachi (பட்டுவண்ணாச்சி திட்டம்) Scheme. In Rajamadam area, 2,000 acres of land can be brought under irrigation by the construction of a bed-dam across the Maharajasamudram (மகராஜ சமுத்திரம் ஆறு). By the erection of a pumpset in Neiveli village, 1,000 acres can be brought under irrigation. In all, about 5,000 acres can be brought under cultivation at a cost of only a few lakhs of rupees. I reiterate my appeal to the Government to include Tanjore district in the Community Project Scheme so that all the available resources

[Sri S. Venkatarama Ayyar] [17th December 1953]

may be fully tapped. There are a number of jungle streams whose waters are flowing waste into the Bay of Bengal. We can put up bunds and harness those waters so that they may be an additional source of supply to the existing Cauvery-Mettur Project water."

4-52
p.m.

*SRI D. KRISHNAMURTHI GOUNDER:—"உயர்திரு உதவித் தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த வரவு செலவு திட்டத்தின் மேல் நாங்கள் ஏதோ பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதால்தான் பேசவேண்டி நேரிட்டிருக்கிறது. சென்ற வரவு செலவு திட்டத்தின் மேலும் நாங்கள் ஏதோ பேசினோம். ஆனால் நடைமுறையில் அரசாங்கத்தார் அவைகளைக் கவனித்து எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப் பற்றி பேசப்படுமுன் நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு ஒரு நன்றி செலுத்தியாக வேண்டும். அந்த நன்றி எதற்காக என்றால் புதியதாக எந்த வரியையும் போட உத்தேசிக்காததற்காகத் தான். மற்றப் படி அவரைப் பாராட்டுவதற்கு இந்த வரவு செலவு திட்டத்தில் எந்த அம்சமும் கிடையாது என்றே நான் கருதுகிறேன்.

"இன்றைய தினம் சென்னை மாகாணத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒரு புறம் பஞ்சத்தின் கொடுமை ஒரு புறம் வேலையிழந்து தவிக்கும் நெசவாளர்களின் துயரம் ஒருபுறம் என்பதற்காக எங்கு நோக்கினும் கஷ்டமும், வறுமையுமாகத்தான் இருக்கிறது. வழக்கமான பிச்சைக்காரர்கள் கூட இன்றையதினம், 'தாங்கள் சேலத்தில் நெசவாளர்கள்... வேலையில்லை--பிச்சை போடுங்கள்,' என்று கேட்டுக் கொண்டு வருவதாக ஒரு காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் பேசினார். அவர் செலவம் கொழுக்கும் கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவாகி. அதனால் தான் மனம் நோகத்தக்க வகையில் அவர் சேலம் ஜில்லா நெசவாளிகளைப்பற்றி அப்படிக்குறிப்பிட்டார். உண்மையில் எங்கள் ஜில்லா எழ்மையான ஜில்லா. பிற்போக்கான ஜில்லா. எங்கள் ஜில்லாவிலிருந்து வந்திருக்கும், அதாவது சேலம் ஜில்லாவிலிருந்து வந்திருக்கும் நமது முதல் அமைச்சர், அந்த ஜில்லா மக்களது கஷ்டத்தைப் போக்க, துன்பத்தைத்தடைக்க எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த ஜில்லாவிலுள்ள நெசவாளர்களுக்கு போதுமான உதவி, போதுமான சகாயம் செய்ய சர்க்கார் முன்வரவேண்டும். அவர்கள் இன்றைய தினம் பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற ஒரு நல்ல திட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். முன்பு நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்த ஒரு திட்டத்தை மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்துவிட்டார்கள். ஏனென்றால் மத்திய சர்க்காரில் கொழுத்த மில் முதலாளிகள் தான் இருக்கிறார்கள். கொள்ளை லாபம் அடிக்கும் பெரிய பெரிய வியாபாரிகள் தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் இதற்குச் செவியாய்க் கவலை. ஆகவே புதியதாகவாவது ஒரு திட்டம் கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஏராளமான நிலங்கள் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. இந்த மாதம் கனம் விவசாய மந்திரி சேலம் ஜில்லா சுற்று பிரயாணம் செய்த பொழுது ஏராளமாக தரிசு நிலமிருந்ததாக சொல்லியிருக்கிறார். அவையையெல்லாம் அவர்களுக்கு அளித்தால் உணவு உற்பத்தியையும் பெருக்கலாம் அவர்களுக்கும் உதவி செய்ததாக இருக்கும், இதை முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

"மேலும், சேலம் ஜில்லாவில் அரசாங்கத்தாரால் நடத்தப்படும் எந்த விதமான கலாசாலையும் கிடையாது. தற்போது கூட கோயம்பத்தூரில் மருத்துவக் கல்லூரி ஒன்று ஆரம்பிக்கப் போவதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். பிற்பட்ட பிரதேசமாக விளங்கி வரும் சேலம் முன்னேறவேண்டுமானால் அங்கு அரசாங்கம் தனது பொறுப்பில் கலாசாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். முக்கியமாக சேலம் ஜில்லா மக்கள் முன்னேறுவதற்கு கிருஷ்ணகிரி நீர்த் தேக்க திட்டம் அதிக உதவியாக இருக்கும். அது சர்க்காரின் பரிசீலனையில் பல நாளாக இருந்து கொண்டு வருகிறது. அந்தத்

17th December 1953]

[Sri D. Krishnamurthi Gounder]

திட்டத்தை உடனடியாக நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்பதாக நான் மராமத்து மந்திரி அவர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்கள் சென்று மந்திரி சபையில் மராமத்து இலாகா மந்திரியாக இருந்தபோது கிருஷ்ணகிரியிலிருக்கும், பதேதலாவிற்கு, மார்க்கண்டேய ஆற்றில் ஒரு அணை கட்டி அதிலிருந்து ஒரு கால்வாய் திட்டத்தை பூர்த்தி செய்து கொடுத்தார். அதனால் கிருஷ்ணகிரி தாலுகாவில் கொஞ்சம் பஞ்சம் தீர்ந்திருக்கிறதென்று தான் சொல்ல வேண்டும். இருந்தாலும் அந்தக் கால்வாய் வரும் வழியிலுள்ள குளங்கள், ஏரிகள் முதலியவைகளுக்கும் தண்ணீர் அதன் மூலம் சப்ளை செய்யும்படி செய்தால் அதனால் மற்றவர்களுக்கும் நல்ல பாசன வசதி ஏற்பட்டு எல்லோரும் விவசாயம் செய்யும் வசதி ஏற்படும்.

“மேலும் கல்வித்திட்டத்தைப் பற்றி பேசவேண்டுமென்றால் எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் நேரம் போதாது. அதை மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பேச வேண்டும். தற்போது கிராமத்தில் கல்வி அற்றிலிடைவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் கூட தற்போது நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் திட்டம் மிகவும் பிற்போக்கான திட்டம். படிப்பு நேரத்தை மூன்று மணியாகக் குறைத்தது மிகவும் சரியல்ல. இந்தத் திட்டத்தினால் தீமையே விளையுமென்று கருதிய நாங்கள் இந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்துவதை நிறுத்தி வைக்க வேண்டுமென்று கொடுத்த திருத்தத்தை இந்தச் சபை ஒத்துக் கொண்டும் கூட சர்க்கார் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, தனக்கு வேண்டியவர்களை ஒரு கமிட்டியில் போட்டு நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் அந்தத் திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்ய ஏற்பாடு செய்ததை நாங்கள் ஒத்தக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் கமிட்டியார் சமர்ப்பித்திருக்கும் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தால், மேல்நாட்டில் இது மாதிரியாக இருப்பதாகவும், இது நல்லது என்றும் இதை நகரங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்தத் திட்டத்தை மக்கள் வரவேற்கவில்லை. வேண்டுமானால் கனம் மந்திரிகள் மாறு வேஷத்தில் கிராமங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் தெரிய வரும். உதாரணமாக நமது கைத் தொழில் மந்திரி பஸ்விலு கூட்டம் எப்படியிருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்பதற்காக மலைப்புருக்கு சென்றிருந்தார் என்பதை பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். புகழ்மிகு கல்வி மந்திரி அவர்கள் மாறுவேஷத்தில் கிராமங்களுக்குச் சென்று இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிய மக்கள் கருத்தை அறியவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக நிலவரியானது ஆங்கில அரசாங்கத்தாரால் கொண்டு வரப்பட்டது. பருவ மழை இல்லாத காரணமாக விவசாயிகள் ஒரு புறம் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் இந்த நிலவரி பளுவும் ரொம்பவும் அதிகமாக இருக்கிறது. நிலத்திற்கு வரி போடுவதைவிட நிலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்திற்கு வரி போடும் முறை தான் நல்லது. மத்திய அரசாங்கம் விதிக்கும் வருமான வரி கூட ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் வருவாய் வந்தால் தான் வரி விதித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் குறைந்த நிலம் வைத்திருக்கும் ஏழைகளுக்கு வரிவிதிக்கக்கூடாது. வருமானமில்லாத நிலங்களுக்கு வரிபோடக்கூடாது. விளையாத நிலங்களின் மேல் போடப்படவுட்கும் வரிகளை ரத்து செய்துவிட வேண்டுமென்று சர்க்காரை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தற்போது விவசாயிகளின் கடன் சம்பந்தமாக ஒரு அவசரச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதாவது விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு வருடத்திற்கு கடன் வசூலிக்க நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கக்கூடாது. கோர்ட் நடவடிக்கை இருந்தாலும் அதை ரத்து செய்து விடவேண்டும் என்று சர்க்கார் பிறப்பித்திருக்கும் அவசரச் சட்டம் ரொம்பவும் நல்லதாகும். ஆனால் நடைமுறையில் எது எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பொறுத்து தான் இருக்கிறது அதன் நல்லதும், தீமையும். கடன் வசூலிக்கக் கூடாது என்று விட்டால் மாதிரிப் போதாது. அவர்களுக்கு கடன் கிடைப்பதற்கும் அதிகமான வசதிகளை அளிக்கவேண்டும். கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாக, அல்லது நில அடமான பாங்குகளின் மூலமாக, கடன்

[Sri D. Krishnamurthi Gounder]

[17th December 1953]

கொடுக்க வசதி செய்யவேண்டும், ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்தும், மத்திய பாங்கிலிருந்தும் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு ஐந்த் கோடி ரூபாயை மத்திய கால கடன் உதவி அளிப்பதற்காக மத்திய சட்ட சபை ஒதுக்கியிருப்பதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அப் பணம் விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேரும் படி சர்க்கார் செய்யவேண்டும். உடனடியாக விவசாயிகளுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்யவேண்டுமென்றால் கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாக அவர்களுக்கு கடன் அளிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வது ஒன்று தான். நல்ல அடமான பாங்கின் மூலமாக விவசாயிகள் பலர் கடன் வாங்குவது கஷ்டமாக இருக்கிறது, காரணம் ஐயின் நிலங்களுக்கு சர்வே நம்பர் இன்னமும் கொடுக்கப்படாதது தான். ஆகவே, ஐயின் நிலங்களுக்கு உடனடியாக சர்வே நம்பர் கொடுக்க தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இல்லவேல் அப்பிராந்தியத்திலுள்ள விவசாயிகள் கடன் உதவி பெறுவதற்கு ஏற்பட்ட புதிய திட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக மதுவிலக்கு : அதைப்பற்றிநேற்று பத்திரிகையில் பார்த்திருக்கலாம் மத்திய சட்டசபையில் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலளிக்கையில் வெளி நாட்டு மதுபானத்திற்காக நம் நாடு 20 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து வருவதாக. அந்த இருபது லட்சம் ரூபாய் உயர்ந்த ரக சாராயம் போதாது என்று கோவா, பாண்டிச்சேரி போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்தும் இறக்குமதியாகும் சாராயம் கொஞ்சம் நஞ்சம் அல்ல. பணக்காரர்கள் தான் குடிக்கிறார்கள் என்பது இல்லை. ஏழைகளும் நிறையப் பேர் குடிக்கிறார்கள். சாராயம் காய்ச்சுவது நல்ல வருவாய் அளிக்கக்கூடிய குடிசைத் தொழிலாக இன்றைய தினம் இருந்து வருகிறது. பெரிய பணக்காரர்கள் எல்லாம் பரிமிட்டுகள் வாங்கி வைத்துக் கொண்டே அளவுக்கு மீறி குடித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். எதற்காக பணக்காரர்களுக்கு ஒரு சட்டம் ஏழைக்கு ஒரு சட்டம் என்று இருக்க வேண்டும்? உடனடியாக இந்த மதுவிலக்குச் சட்டத்தை ரத்து செய்துவிட்டால் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் அவரவர்கள் இச்சைப்படி நடந்துகொள்ள வசதியுண்டு. சர்க்காருக்கும் அதனால் நல்ல வருமானம் கிடைக்கும்.

“எல்லோரும் கிராமங்களுக்குப் போங்கள். கிராமங்கள் முன்னேற வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கிராமங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் தான் செய்து கொடுப்பதில்லை. நகரங்களில் பல வசதிகள் இருக்கின்றன. அதற்காக நான் அவர்களைக் கண்டு பெருமப்படுகிறேன், கிராமங்களிலும் கல்வி வசதிகள். மின்சார வசதிகள், வைத்திய வசதிகள் எல்லாவற்றையும் செய்து கொடுக்க இந்த சர்க்கார் முயற்சிகள் வேண்டும். மின்சார வசதி வேண்டுமென்று கேட்டால் உடனே பணம் கிடைக்கிறார்களா என்று கேட்கிறார்கள். அது மாதிரியாக இல்லாமல் பல வசதிகளை கிராமங்களில் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்.

“பிச்சைக்காரர்களைப் பற்றி இந்தக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் கொஞ்சம் கூட சிரத்தை காட்டுவதில்லை குறிப்பாக இந்தச் சென்னை நகரை எடுத்துக் கொண்டால் எங்குப் பார்த்தாலும் பிச்சைக்காரர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். அவர்கள் பிச்சை எடுப்பதை தடுக்கவேண்டும். அதற்காக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“கடைசியாக, எங்கள் ஜில்லாவிற்கு பல நன்மைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று சொன்னால் உடனே எனது நண்பர்கள், ‘உனக்கென்னையா, உங்களை ஜில்லா வாசி ஒருவரே முதல் மந்திரியாக இருக்கிறார்’, என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் சேலம் ஜில்லாவைப் பற்றி கனவில் கூட நினைப்பதாக நான் கருதுகிறேன். இனியும் அவர் அப்படி இருக்காமல் அந்த ஜில்லாவில் கிருஷ்ணகிரி நீர் தேக்க வேலைவா முடித்துக் கொடுத்தும், ஒரு கலாசாலை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டும், அந்த ஜில்லா நெசவாளர்களின் துபரத்தைப் போக்க சட்டம் கொண்டு வரவும் வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

17th December 1953]

* SRI A. APPU :—" Sir, I support the Budget presented by the Hon. the Finance Minister. I have, however, to make certain observations. This is the first Budget after the formation of the Andhra State. We expected several new things and surprises. But the Budget presented to us is of a routine nature. The Budget speech made by the Finance Minister is not at all encouraging. It is only an explanatory note. It does not say anything about the future policies of the Government. It is usual to mention something about the policies of the Government in the Budget speech. There are very important problems which have to be solved. My friend Sri Narayana Kurup said something about unemployment. Unemployment is very acute indeed. There are thousands of educated persons roaming about in search of employment. There is unemployment among the labourers also. Labourers employed in the various industrial institutions are not getting sufficient work. So far as Malabar is concerned, labourers do not get even three days' work in the week. Therefore, the Government have to do something to solve the unemployment problem. I do not say that it is the duty of the Government to solve the unemployment problem fully. But they have to make a start.

" Then comes the food position. The Hon. the Food Minister is very optimistic about the food position. But I am sorry to submit that the position is not so very optimistic, so far as Malabar is concerned. No doubt our first crop was a good one. With the harvest of the kanni crop, the price of paddy began to fall. From Rs. 350 it fell to Rs. 185 per cart-load of 70 paras of paddy. Now the price of paddy has begun to rise. It has reached Rs. 300 a cart-load. It is sure to go up still further. The main reason for this is that our second crop is going to be a failure. There was no sufficient rain at all. Further the mill-owners in Palghat and other places of the district have purchased all the available paddy and have hoarded the grain. As a result of this the price is going to be considerably high. I hope the Government will take some steps to procure the hoarded paddy, and distribute it amongst the public. My Hon. Friend Sri T. Anantha Pai from South Kanara stated that Malabar, a scarcity area, had been included in, or added to, the South Kanara district, a self-sufficient district. But we do not get a single grain of paddy from South Kanara. In my humble opinion, this is the opportune time to abolish the zonal system. Our zone is part of the scarcity area. As a result, we do not get rice from the adjoining district. When rice is sold for Rs. 45 a bag in Coimbatore, we have to pay Rs. 85 a bag in Malabar in the open market. That is the position."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, suppose we abolish the zonal system, how will it affect smuggling from Malabar to Travancore-Cochin? Can we prevent smuggling effectively? "

* SRI A. APPU :—" I find from the papers that the Andhra Government have promised to give us 200,000 tons of rice."

[17th December 1953]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Not that. Once we make Malabar also a free zone, because of the scarcity there, more rice is likely to flow into Malabar. The only thing is we should guard against smuggling from Malabar to Travancore-Cochin. Will we be able to prevent this smuggling? ”

* SRI A. APPU :—“ The Government will have to give something to Travancore-Cochin from the Andhra districts. We get rice only from Siam, Burma and other places. The rice that we get is very bad indeed. Smuggling is going on even now. The mill-owners in Palghat, particularly, hoard a lot of paddy and rice, and a portion of that stock is taken to Trichur and then to Travancore-Cochin and other places. I also understand that a portion of the hoarded rice is smuggled to Coimbatore district from Kollengode. Though we have got anti-smuggling staff, they are not able to control smuggling. The feeling of the Malabar people is that if the zonal system is abolished, there will be free flow of rice into that district, and the price of rice will go down considerably. In a leading article written a few days ago, the *Mail*—I do not mean to say that we should accept what the *Mail* has suggested—has given very convincing reasons how the present occasion is the most opportune for abolishing the zonal system.

5-20 p.m. “ Then, I have to say a few words about the sad plight of the islanders. I have been returned from a constituency to which is added two groups of nine islands. For a very long time, these people have been submitting a number of memoranda about their grievances. As a result of their representations, a senior I.C.S. Officer was deputed, under the orders of the Central Government, to make investigations about the possibilities of developing the islands in December 1951, and he submitted a report in March 1952. I have not seen the report myself, but I understand that it is an excellent report and that the Collectors of South Kanara and Malabar and the Board of Revenue have agreed with the views of the Special Officer. I do not know how far it is true, but a certain friend of mine told me so. Now, the islanders have no means of communication, no medical aid and no educational facilities. When the Hon. the Chief Minister visited Malabar last month, they submitted a memorandum to him and I led a deputation representing the Calicut District Congress Committee. In that memorandum also, we requested that early orders might be passed on the report of the Special Officer. I hope the Government will not delay passing orders on this report.

“ Then, so far as my constituency is concerned, village communications are in a very poor state indeed. We approached the previous Minister for Public Works, Sri N. Ranga Reddi, and also the Hon. the Chief Minister in this connexion. They said that, as for village roads, the people should construct the roads themselves. As a result, we have spent about Rs. 50,000 and formed about 12 roads. The Hon. the Law Minister who hails from Malabar knows about it. But, unfortunately, we find that there is none to take charge of the roads. Five years ago one road, about two

17th December 1953] [Sri A. Appu]

miles long, was formed from Kakoodi to Makad. The villagers gave lands free and formed the road, spending Rs. 10,000. That road was handed over to the district board and the board has not been able to make any improvement. We saw the President of the District Board and the Special Officer recently in this connexion. That road is 22 feet wide. Now we have been told by the Divisional Engineer that the road must be 36 feet wide and that we must get lands for that purpose. All the people have given lands free for this road. In those cases also the villagers have given lands free. I hope the Government will take steps to see that these roads are taken over by the district board or by the Department of Highways and that they are improved in future.

“ Then, there is a lot of controversy over the recent educational policy of the Government. Of course, theoretically, I thought the Modified Scheme of Elementary Education was a very good scheme. I have been watching its working and I am sorry to say that it has not at all been working satisfactorily. The attendance in the schools in the afternoon is very poor and in some of the schools there is no attendance at all. There is a recent Report of the Parulekar Committee on the scheme and I am sorry to submit that that Report is also not very convincing. They have made some recommendations. For implementing those recommendations huge sums of money are required. I hope the Hon. the Chief Minister will reconsider the position and drop the new educational scheme altogether.

“ Now, I have to say something about the Community Project scheme in Palghat. There was previously a full-time I.A.S. Officer in charge of the Community Projects there. Now that post has been abolished and that Officer has been posted as Sub-Collector, Palghat, and he is in additional charge of Community Projects also. I understand that the amount earmarked for these projects in that area was not spent in full even though there was a full-time officer in charge of them. I have heard from a reliable source that the money earmarked for these projects in that area is likely to be withdrawn and given to other centres. I do not know how far it is true; I am only speaking subject to correction. I hope an independent officer will be posted to be in charge of these projects in that area. There is also a rumour that the officer posted to that area is an outsider and that he does not take sufficient interest in the matter. We have heard that the honorary Project Officer, Dr. Soundaram Ramachandran, who is in charge of Community Projects in the Madurai district has been able to make very good progress, because she belongs to that area and she takes very great interest in the matter.

“ The hon. Member Sri Narayana Kurup said that the money spent on Grow More Food Campaign was a sheer waste. That is my view also. We have been discussing this in the Food Committee in Calicut. That Committee has been abolished now. We only want some irrigation schemes. Of course, we have got the Malampuzha Scheme which is a major scheme. But there is

[Sri A. Appu] [17th December 1953]

another scheme also, namely, the Walayar Scheme. These schemes should not be confined to one taluk alone. There is scope for starting small schemes in different taluks. In my speech on the last Budget, I mentioned that a Special Officer of the rank of an Assistant Engineer should be deputed to investigate the possibility of starting minor irrigation schemes in our area. I do not know whether an officer has been deputed for this purpose.

“As regards pumpsets, we do not get them when we want them. All the pumpsets are kept at Shoranur. When an agriculturist goes there for getting a pumpset, the officer is not available and he does not get the pumpset in time. We get pumpsets only after the crop withers. Myself and the hon. Member Sri Narayana Kurup requested the Collector who was also the President of the Food Committee to see that some pumpsets were kept at taluk headquarters. I understood recently from the Minister in charge of Agriculture that two pumpsets had been transferred there. We really want several working pumpsets. We have got several rivers in our area and if pumpsets are installed on the banks of those rivers, there will be good scope for agricultural development.

“Then, I want to say something about N.G.Os. I am myself a retired man who rose from the lowest rank possible. I know the difficulties of N.G.Os. in the district. They are not able to make both ends meet. They are suffering a lot. As a result, efficiency in the discharge of work in all the offices in the district has deteriorated. The N.G.Os. say that they are not able to maintain themselves. As regards Tahsildars and Sub-Magistrates, they are getting Rs. 150 or Rs. 200 per mensem. I know the Tahsildar in Calicut is paying a rent of Rs. 45 per mensem for a small house. Houses are not readily available for these N.G.Os. I hope the Government will be able to provide them with quarters in towns.

“As regards corruption, it is rampant in our district. It was not so before. No doubt, there are anti-corruption officers, but they are not able to cope with the work at all. Here and there, some officers are sometimes caught and punished. That won't do. The Government should appoint a committee and find out the possibilities of eradicating corruption. Taking money is not the only way in which corruption is practised. There are other ways of corruption also. One form is exertion of influence by friends and relatives. All such things must be stopped. I request the Government to consider seriously the possibility of eradicating corruption among officials.

“I was told that, as a result of the separation of the Andhra State from the composite State, a large number of surplus officers have been retained in the residuary State. I am glad that the Hon. the Chief Minister took pity on them and did not retrench them. I find from the speech of the Hon. the Finance Minister that the Government are finding ways and means of absorbing them. But

17th December 1953] [Sri A. Appu]

he does not say how he is going to absorb all of them. I understand that the Andhra Government refused to take on non-Andhras to their State. On the other hand, I understand that a large number of Andhra officers have been retained here. I think that at least some of those officers could have been absorbed by the Andhra State, but that has not been done. As a result, there is a large number of surplus staff in the residuary State and if so, the prospects of officers in the districts are not bright. I hope the Government will find their way to give relief to these officers. Thank you, Sir."

DEPUTY SPEAKER :—"The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. tomorrow."

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

** Report of the Committee on Elementary Education in Madras.*

